

1001 ROMAN

SAYI: 7

15 KURUŞ

Çubuk

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NEŞRİYAT MÜDÜRÜ :

TANŞİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ :

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ :

Altı aylığı 26 sayı 390 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES :

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon : 23714

Çıkaran : TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER :

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

ÜÇÜZLÜ MUAMMA
Roman

KOMİSER STAINESİN
GÜNAHI
Hikâye

BUGÜNÜN HARİKALARI
Resimli Bilgi

MASADAKİ ÖLÜ
Resimli Bilmecce

PERDEDEN PORTRERLER
Basil Rathbone

DOKTORUN ZAFERİ
Film Hikâyesi

ORMANLAR HÂKİMİ
Resimli Roman

NUHUN GEMİSİ
Hikâye

KARİKATÜR

(Kapaktaki resim : Portre
yazısına aittir.

10 HAZİRAN 1946

SİNEMA Aktüalitesi

TERHİS EDİLDİ

1941 senesi Martında Amerikan Bahriyesine giren Douglas Fairbanks Jr. beş senelik bir hizmet devresinden sonra terhis edilmiştir. Yakışıklı yıldız donanmadaki çalışması neticesinde yarbay rütbesine kadar yükselmiştir. Douglas, İtalya'da Salerno çıkartmasında gösterdiği kahramanlık neticesinde Gümüş Yıldız bahriye nişanını kazanmıştır.

BÜYÜK DÖĞÜŞ

Başrollerini Errol Flynn-
le Alexis Smith'in oynadığı
"Sam Antonio" filminin bir

sahnesinde, barda büyük bir dövüş olur. Bu dövüş sahnesinde 300 içki şişesi, 22 bar iskemlesi, 60 oturulacak sandalye, 20 masa, iki piyano, altı büyük ayna kırılmıştır. Bu filmdeki dövüş sahnesi son senelerde kovboy filmlerinde gözükenlerin en büyüklerinden birisidir.

ESİR GEMİSİ

Columbia'nın yeni yıldızlarından Nina Fosh'la Robert Lowery birlikte "Prison Ship - Esir Gemisi" ni çevirdiler. Filmin mevzuu bir Japon gemisindeki Amerikan esirlerine aittir.

TURHAN BEY

Amerikan ordusunda er olarak vazifesini yapan Tur-

han Bey on günlük izinle Hollywood'a gelmiştir. Santa Anna Havacılık Kampında talim gören yıldız halen Türk tabiiyetindedir.

KİMİ SEÇTİLER?

Amerika'da Hollywood yakınlarında Atterbury esir kampındaki üç yüz Alman esiri Joan Bennett'i beyaz perdenin en güzel kadın yıldızı olarak seçmişlerdir.

TARZAN

Beyazperdede Tarzan namıyla tanınan Johnny Weissmuller şimdiye kadar beş defa Olimpiyat şampiyonu olmuş, altmışyedi dünya re-

körü kırmıştır. Tam ondört senedenberi sadece Tarzan filmleri çevirmiştir.

ÜÇÜZLÜ MUAMMA!

ÇEVİREN :

VEDAT GALİP

Resimleyen : SURURİ

— Hakikaten zeki bir adammışsınız, dedi.

Haydut, nazik bir tavrıyla mukabele etti:

— Bu hesaba kendinizi de katmalısınız, Mister Brunel.

— Salondakiler, muammanın hal şeklini öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı. Polis hafiyesi, onların bu arzusunun nihayet yerine getirmeye karar verdi ve koltuğa oturup kolunu acımiyacak bir şekilde yerleştirdikten sonra anlatmaya başladı:

— Bu üçüzlü muammayı halletmek için de, bir cebir muadelesi gibi her vakaya tatbik ettiğim kaideyi kullandım. Bu kaidenin üç esası vardır :

1 — «Mümkünle gayri mümkünü birbirinden ayırmak»

2 — «Gayri mümkün çikarmak»

3 — «Kalan delillerle bir neticeye varmak»

Şimdi bu kaideyi, bizim muammaların birincisine tatbik edelim.

Resim salonunda tablo-

nun gizleneceği bir yer yoktur. Tablonun herhangi bir yoldan dışarı çıkmış olması da, kabil değildir. Bunlar kabil olmyan şeyler... Bunları bir tarafa bırakalım. Ne kalıyor?

Şu : Tablo muhakkak ve muhakkak, salonun içinde yok edilmiştir. Nasıl?

Bunu anlamak için kendimi suçlunun yerine koydum ve elime aynı büyüklükte bir tablo alarak, düşünmeğe başladım: Ben bu tabloyu ortadan nasıl yok edebilirim? Kırarım. Fakat parçaları kalır. Ocakta ateş yanıyor, oraya atar yakarım... Sizin koca tablo, kül olup gitti mi gitmedi mi?

Salondakiler, evvelâ birbirlerine bakiştılar. Sonra herkes, diğerinin de kendisi gibi anlamadığını görünce, tekrar Brunel'e döndüler.

Polis hafiyesi, onların sorusunu kendisi sordu:

— Demek ki ortada bir hırsızlık vakası yok? Hayır, yok. Onun için, suçlunun avukatı mahkemede: «Salondan tablonun çıkabilmesine imkân görülüyor. O halde yapılması mümkün olmyan bir işten dolayı bir kimseyi nasıl mahkûm edebilirsiniz?» diye bağırdığı zaman, yerden göğe kadar haklı idi..

Çünkü tablo çalınıp götürülmemiştir!

O zaman herkes hayretle, biraz evvel haydudun elinden alınan ve şimdi köşeye dayalı duran «Baküs'ün İstirahati» isimli tabloya baktı. Kont :

— Peki, bu ne? diye sordu.

Polis hafiyesi cevap verdi:

— Bu, onun bir sahtesidir. Herhalde, asıl tablo henüz sizin elinize geçmeden evvel, Floransa müzesinde dururken bir ressam gitmiş, onun kopyesini çıkarmıştır. Fakat, aslı sizde bulundukça, bunun beş para kıymeti yoktu. Bu sahte kopyanın kıymetlenmesi için, aslının ortadan kalkması lâzımdı. İşte haydutlar, bu fikre istinaden bir plân kurmuşlardı. Ezik Kol gelip tabloyu ortadan yok edecek, o gittikten sonra talonun kaybolduğu görülecek ve çalındığına hükmedilecekti. O zaman onlar, ellerindeki kopyayı, hakikisi imiş gibi, gizlice satabileceklerdi. Çalınmış bir mal bile olsa, böyle değerli sanat eserlerine milyonlar verecek kimseler pek çoktur.

Fakat, plânın birinci kısmında muvaffak olamadılar. Ezik Kol, yakalandı. Halbuki tablo elinde yoktu. Yani çalındığını ispat etmek kabil değildi. Bunun üzerine ikinci bir plân kurdular: Tablonun çalındığını göstermek istediler.

Burada, ikinci muammaya geliyoruz. Bir gece şatonun bahçesine birinin girdiği görülüyor. Fakat bu adam, mahsus jandarmanın uyanık bulunduğu bir anı beklemiştir. Çünkü kendisine, kolunun altında «tablo»yu alıp götür-

düğünü gören bir şahit lâzımdır. Jandarmanın anlattığına göre, adamın şato duvarının kenarına gidip gelmesi, bir dakika bile sürmemiştir. Bu müddet zarfında «tabloyu» nereden alabilir? Ancak, duvarın kenarında, biraz evvel bıraktığı yerden.

Demek ki sarı muşambalı adam, evvelâ görünmeden içeri girmiş. Elinde tabloya benziyen, fakat hakikatte belki sadece bir tahtadan ibaret olan şeyi oraya koymuş, jandarmayı bağladiktan sonra da tekrar gidip oradan alarak kaçmıştır.

Burada herkes birden, sanki sırası gelsin de soralım diye bekledikleri bir soruyu hemen yaptırıldılar:

— Nasıl kaçtı?

Polis hafiyesi, yine o meşhur kaidesini ele alarak:

— Bunu da aynı şekilde düşünelim, dedi. Evvelâ mümkün olmıyan şeyleri sıralıyalım: Adamın duvarın dibinden, arka tarafa geçmesi imkânsızdır, çünkü böyle bir geçit veya bir yeraltı yolu yoktur. Parmaklıklara tırmanıp atlamış olması da kabîl değildir, çünkü o takdirde görünmesi lâzımdı. O halde geriye ne kalıyor?

Yine hepsi birden cevap verdiler:

— Hiç!

— Acele etmeyin. Yalnız birşey var: Demek ki sizin kaçtığını gördüğünüz adam, biraz evvel içerde görünen adam değildi, bir başkası idi. Oraya iki kişi gelmişlerdi. İçerdeki kurtulamıyacağını anlayınca, duvarın dibine gizlenerek, sürüne sürüne şatonun arkasına geçti. Orada, karanlıktan istifade ederek,

parmaklıklardan öbür taraftaki arkadaşına sözde tabloyu verdi. O, bunu alınca, koşa koşa kaçmaya başladı. Sizde içerde gördüğünüz hırsızı, ne yaptı yaptı öbür tarafa geçti ve elinizden gitti zannederek, odanıza çekildiniz.

Halbuki o anda, aradığınız adam, şato duvarının dibinde idi ve siz içeri girdikten sonra, saklandığı yerden çıkarak, parmaklıklardan atladi, elini kolunu salıya salıya gitti.

— Gelelim üçüncü muammaya:

Bunu söyleyen kont'tu ve polis hafiyesinin dehasına hayran kalmış, büyük bir memnuniyet içinde gülümse-

yordu.

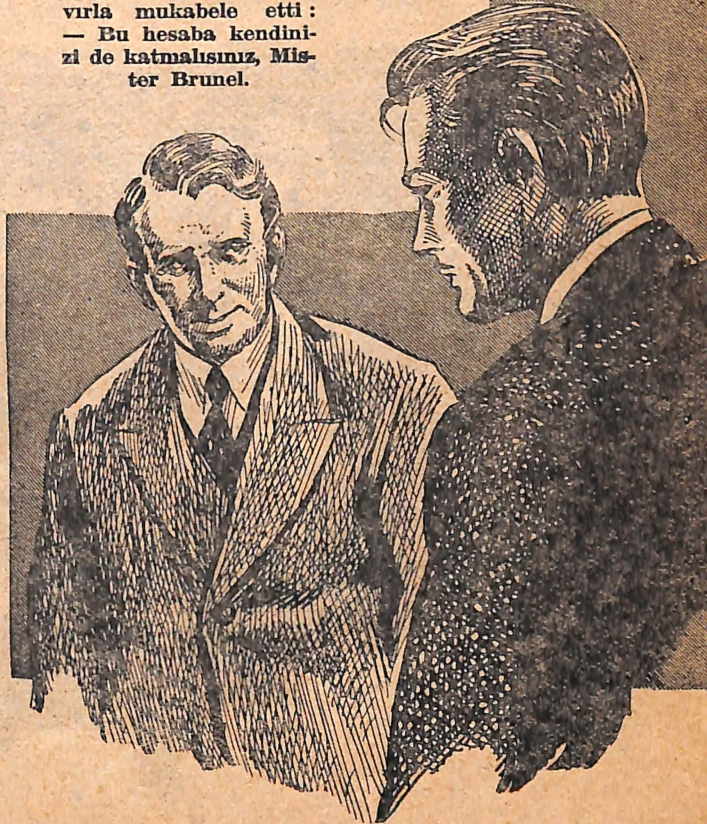
Andre Brunel:

— Geliyorum, dedi. Yalnız daha evvel bir bardak su rica edeceğim.

Henri'nin getirdiği suyu içtikten sonra anlatmasına devam etti:

— Bu muammayı yine aynı şekilde halledeceğiz: Hapishanenin otomobilinin, kapağı geldikten sonra yoluna

Haydut, nazik bir tavırla mukabele etti:
— Bu hesaba kendinizi de katmalısınız, Mister Brunel.

devam ederek ta uzaktaki köşe başına kadar gitmesi ve oradan ormana dalması imkânsız: Bunun için en aşağı üç dakika ister. O halde otomobilin geri geri giderek daha kısa bir yol katederek, diğer köşe başından savuştuğu gün gibi aşikâr.

Yalnız, içindekiler nasıl, ne zaman ve kim tarafından öldürüldü? Bu çifte cinayetin hapishane kapısı önünde yapılmadığı da muhakkak. Çünkü o sırada, orada kimse- nin bulunmadığı sabit olmuştur. O halde şoför ile muhafız, yolda ve hariçten bir tarzla öldürülmüşlerdir.

Otomobilin, hapishaneye

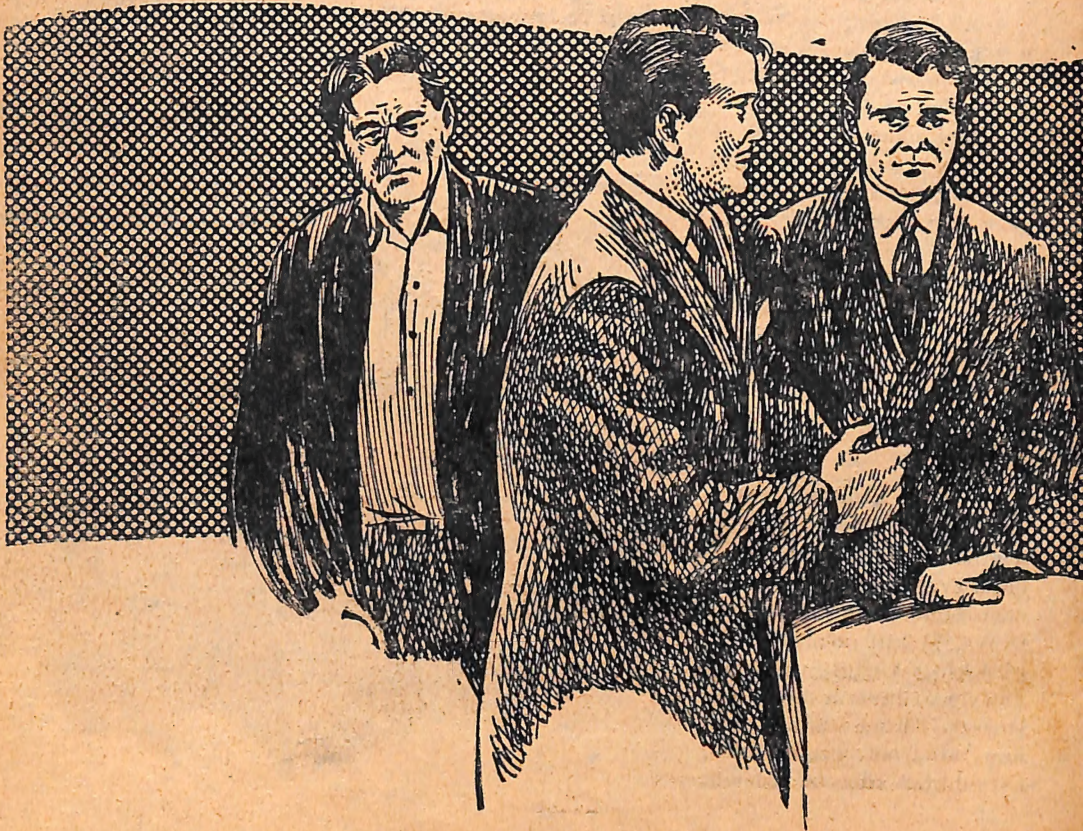
doğru gelirken, köprüde bir diğer otomobille karşılaştığını ve bununla âdeta çarpışır gibi olduğunu uzaktan görenler var. Bu ikinci otomobilin rengine dikkat etmiş olsalardı, bunun kurşuni olduğunu görürlerdi. Zira, ben eminim ki, hapishane otomobili köprü üzerinde, bu sabah yolda yanimızdan sıyrılıp geçen otomobille karşılaşmıştır.

Haydutların iyi nişancı olduklarını da bizzat üzerimde yapılan tecrübe ile biliyorum. Demek ki, evvelâ bir kurşunda içerdeki muhafızı, parmaklıkların arasından vuruyorlar. Sonra köprünün diğer başında saklanmış olan

bir diğeri de şoförü vuruyor. Bu iki tabanca sesinin iki otomobilin patırtısı arasında kaybolması kadar tabii birşey olamazdı.

Bundan sonra Ezik Kol kapıyı açıp içerden çıkıyor, şoförün yerine geçiyor. Şüphe edilmesin diye otomobili yine hapishaneye doğru sürüyor. Fakat, tam kapının önünden geçerken, yanı başında yaralı yatan şoför, son bir gayret sarfediyor ve hapishanedekilerin kapıyı açmaları için işaret olmak üzere kornayı çalıyor.

Bunun üzerine Ezik Kol, tehlikeyi anlıyor. Hapishane kapısının derhal açılarak, i-

çerdekilerin otomobilin kaçtığını görmesi ihtimalini düşünüyor ve otomobili geri işleterek, savuşuyor. Bu suretle üçüncü muamamız da halledildi, değil mi?

Herkes takdirle polis hafiyesinin elini sıktı.

★

İki hafta sonra, reisin diğer adamları da yakayı ele vermiş bulunuyorlardı. Bunlar, biri Ezik Kol olmak üzere altı kişiydiler.

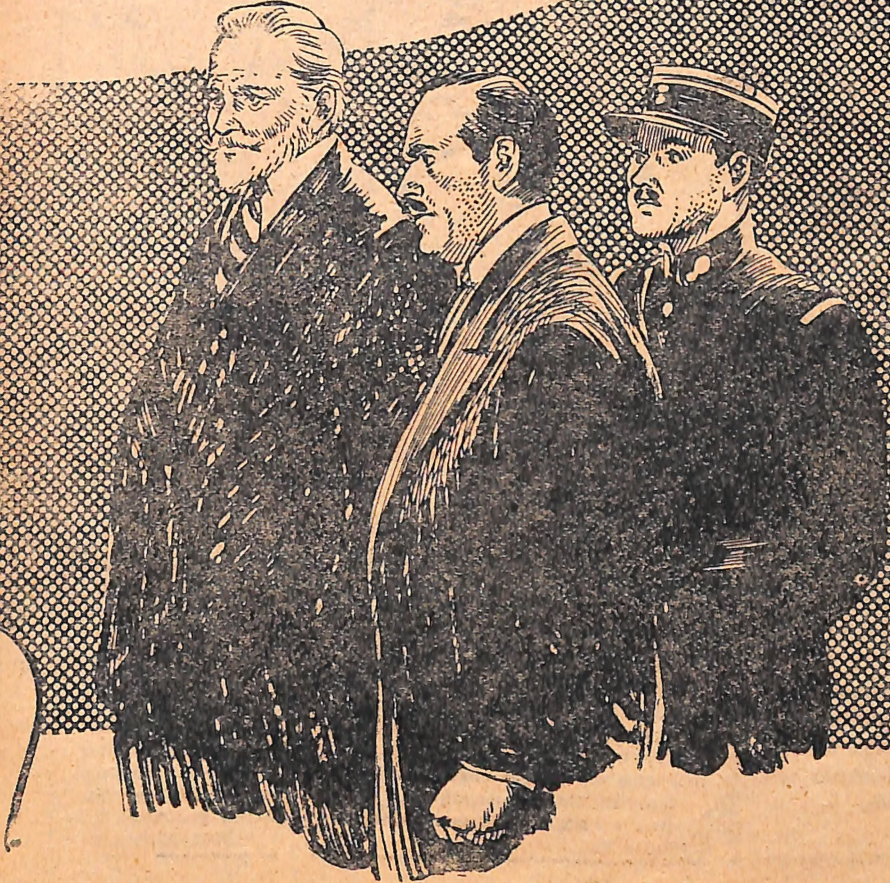
Kont'a gelince, bilmiyerek sahte tabloya vereceği bir milyon frank cebinde kalmıştı. Fakat haydudun o akşam getirdiği yalancı «Baküs» ü, eski tablonun boş

kalan yerine asıya tenezzül etmedi. Onu, polis hafiyesinin tecrübe yapmak için yaktığı alelade tablonun yerine Vincent'e verdi. Kendisi, akşamları salonuna kapanıp, ateşin alevleri karşısında hakiki tablosunun hayaline dalmayı tercih etmişti.

Kont artık, resim salonuna hiçbir ziyaretçi almamaya

— Gelelim üçüncü muammaya? Bunu söyleyen Konttu. Polis hafiyesinin dehasına hayran kalmış, memnuniyet içinde gülümsüyordu.

BİTTİ

Ö L Ü M CASUSU

Bugüne kadar okuduğunuz polisiye romanların en heyecanlısı, en meraklısı ve en güzel yazılmış olanıdır.

Ö L Ü M CASUSU

Amerika'da bulunan bir Türk gazetecisinin romanıdır.

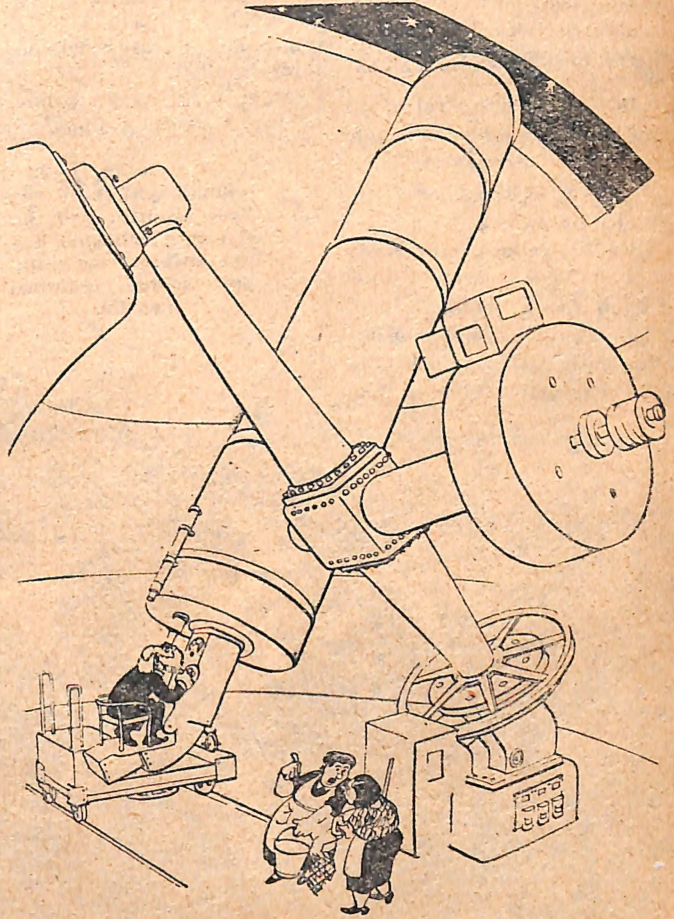
Ö L Ü M CASUSU

nun iki hususiyeti vardır. Birincisi, telif ve memleketimizde bu tip romanların ilki oluşu, ikincisi ise; bu romanın S. SOLELLİ tarafından gazeteniz için hazırlanmış olmasıdır.

Ö L Ü M CASUSU

nu gelecek haftaki sayımızda büyük bir zevk ve merakla okumağa başlayacaksınız. Sabırsızlıkla bekleyiniz.

Karikatür

— Yıllardır gökte ne arar durur bilmem? —

AÇIK MEKTUP

Sevgili okurlarımızdan yeniden aldığımız yüzlerce tebrik mektuplarına teşekkür ederiz. Okurlarımızdan mecmuaları hakkında isteklerde bulunanlara ayrı ayrı cevap vermemize imkân bulamadığımızdan burada bir iki satırla cevap vermeği doğru bulduk. Sevgili okurlarımızın mecmuaları hakkındaki isteklerini imkân buldukça yerine getirmeğe çalışacağız ve mecmuanızın her geçen sayısından daha güzel çıkacağından emin olunuz. Gazetenizin tek gayesi, siz okurlarına kendini sevdirmek ve siz okurlarının isteklerini yerine getirmektir. Selâmlar.

1001 ROMAN

KOMİSER STAINES'in

ÇEVİREN :

NIHAL YEGİNOBALI

Resimleyen : FİRUZ

GÜNAHI

Ateş kıpkızıl bir yığın halinde idi. Etraflarındaki karların üstünde, siyah gecenin geniş, tüyler ürpertici sessizliği uzanıyordu. Polis memuru Green, pastırma kızartmıştı. Çanuk'a bir tabak uzattı. Sonra gözleri Komiser Staines'e doğru kaydılar.

Komiser Staines, ateşin başında durduğundan, karların ışığı yüzüne vurmuştu. Polis onu merakla seyretti. Komiserin yüzü, elmacık kemikleri gıcık uzun, ince bir yüzdü. Ağzının hatları keskin ve sert, gözleri cam gibiydi. Bu yüzde ne his ne de heyecan vardı. Donuk, bomboş gözlerle, karanlığa bakıyordu.

Green :

— Kelepçeleri gözsek mi? diye sordu.

Cam gibi gözler, ansızın mahpusa, karanlıkta şekli belli olmayan bir karaltı gibi duran Eskimo Çanuk'a çevrildi. Çanuk'un yuvarlak, yumuk yüzü, ateş ışığında parlıyordu. Ufak, kara gözleri kendileriyle Mavi Ateş Koyunun arasındaki karanlığa dalmıştı. Green, bu gözlerle çocukça bir hasret okudu ve üzüldü. Komiser Staines'in aksine, polis memuru Green in yufka bir yüreği vardı.

Gene :

— Kelepçeleri gözsek mi? diye tekrar etti.

Komiser Staines :

— Birinci defa söylediğin zamanda duyduğum, dedi. Evet göz tabii.

Çanuk'a baktı:

—Bilekleri kelepçeli olan bir adamın yemek yemesi, güç olur biraz, diye ilâve etti.

Green kelepçeleri çıkardı.

Çanuk :

— Birisi sevindi, dedi. Ama karısını görmeğe gidebi-

lirse, birisi daha çok sevinir.

Green :

— Hâlâ karısı, diye söylendi.

Komiser, oturup yemeğe başlamıştı. Elinde dumanı tüten bir çaydanlık tutan Green, onu hâlâ merakla seyrediyordu. Komiserin görüşünde, konuşusunda, duruşunda Green'i adeta ürkünün birşey vardı — insandan ayrı bir mahlûkmuş gibi — birşey.

Onu bu kadar üzen belki de oğlunun kayboluşuydu. Artık bütün ümitler suya düşmüştü. Genç Staines'in bulunması, bir mucizeye bağlıydı ki, Green mucizelere pek inanmazdı.

Çayını bitirdi ve çaydanlığı erimiş karla yıkamağa başladı. Komiser Staines oturmuş, alevlerin arasından Çanuk'a bakıyordu. Fakat Eskimo, bundan bihaberdi. Hep o hasret dolu bakışlarla karanlığa, Mavi Ateş Koyuna doğru bakıyordu.

Çanuk bir katile benzemiyordu ama, katildi işte. Garip bir mahlûk. Ne somurtuyor, ne de kızıyordu. Sadece tarif kabul etmez bir derecede mahzundu. Bu tabii birşeydi, çünkü orda, Mavi Ateş Koyundaki o çok küçük buzdan kulübelerden birinde, karısı ölüyordu.

Ekseri Eskimolar gibi Çanuk'un da birkaç karısı vardı. Ama bu hasta karısını hepsinden çok sevdiği belliydi. Durup dururken küçük siyah gözlerine yaşlar doluyor ve bir çocuk gibi

yüksek sesle ağlıyordu. Bu keder, Green'e âdeta bir utanç veriyordu. Fakat Komiser Staines'e tesir bile etmiyor gibiydi.

Hattâ bir iki defa, Çanuk hıçkırmağa başlayınca, Komiser Staines'in yüzünde, Green'i şaşırtan bir ifade belirmişti. Green bu ifadeyi pek anlamıyordu ama «zevk» diyeceği geliyordu.

Bu fikir, Green'in midisini bulandırdı. Kendisi hak sever bir adamı ve yavaş yavaş Komiser Staines'in pek de adil olmadığını düşünmeğe başlamıştı.

Çanuk'un macerası pek o kadar meraklı birşey değildi. Çanuk, Mavi Ateş Koyunda yaşayan eski bir kabilenin başkanıydı. Birkaç ay evvel başka bir kabilenin başkanı, onu ziyarete gelmişti. Çanuk da Eskimo âdetlerine göre dostluk ve hürmet göstermek için, karılarını misafir başkana hediye vermişti. O da herhangi bir sebepten dolayı, kadınlardan birini geri vermemişti. Çanuk tabii durumu? Beş on adamıyla beraber öteki kabile başkanıyla maiyetini takip etmiş ve öldürmüştü.

Bu döğüşün haberi, Alaska polis teşkilâtının en uzak karakollarından biri olan Büyük Kuzgun karakoluna geldiği zaman, idare Komiser Staines'in elindeydi ve daha iki hafta evvel oğlu Charlie oraya gelmişti. Çanuk'u getirmek için bir polis memurunun gitmesi lâzımdı. Komiser Staines de bu iş için oğlunu seçmişti. Green, daha ilk defa olarak vazife gören genç polisin bu işi tek

başına göremiyeceğini söyleyerek kendisi de onunla beraber gitmeği teklif etmişti. Fakat Komiser Staines, bunu kabul etmemişti. Şüphesiz, Eskimo katili tek başına getirmesini Charlie için bir şeref sayılacağını düşünmüştü.

Zaten cesur ve sevimli bir genç olan Charlie de, sevinç ve hevesle bu güç ve tehlikeli işi görmeğe gitmiş ve geri dönmemişti. İki hafta sonra Komiser Staines'le, Green, Mavi Ateş Koyuna, onu aramağa çıkmış ve köyün dokuz mil kadar şimalinde Çanuk'a rastlamışlardı. Fakat, her tarafı altüst etmelerine rağmen, Charlie'nin bir izine bile rastlamamışlardı.

Herhalde genç polisin geldiğini Çanuk'a haber vermişlerdi. Çünkü Çanuk köyden kaçmış ve buzlu, karlı saharalara dalmıştı. Genç polis de onu takip etmişti.

Böyle yerlere alışkın olan Çanuk, genç memurla ustaca bir saklambaç oynamıştı. Öyle ki, en nihayet Charlie

istikametini şaşırmış ve günlerce nereye gittiğini bilmeden dolamıştı. Halbuki Çanuk'un söylediğine göre, hiçbir zaman köyden uzaklaşmamışlar. Çanuk, genç polisi şaşırtmak için geniş bir daire çevirmiş durmuş. Sonra bir sabah arkasına bakınca, karlı saharaları bomboş bulmuş. Genç polis kaybolmuş.

İşte Çanuk'un hikâyesi buydu. Doğru olduğu da besbelliydi. Hakikati söylemek lâzım gelirse, Çanuk genç polise samimi olarak üzülmüyordu. Charlie'ye karşı hiçbir düşmanlık beslememişti ki. Aynı zamanda Çanuk, çok bedbaht bir adamdı. Bir iki mil ötedeki köyde, en çok sevdiği hasta karısı ölüyordu. Ateşin başında oturan Green, Çanuk'un nasıl diz çöküp Komiser Staines'in ayaklarına kapandığını ve en son yolculuğuna çıkan karısını, birkaç dakikacık bile olsa görmek için yalvardığını

nı hatırladı. Komiser'in tek cevabı, garip ve acı bir tebessüm olmuştu.

Çanuk'un köye gitmesine izin verilmemişti. Hattâ köyün eteğinden geçen kısa yolu bırakmışlar ve uzun bir kavis çevirmişlerdi. Bu manevra, Green'i sinirlendirmişti. O zamandanberi Komiser Staines'in yüzünden, zulmetten zevk alan bir ifade okur gibiydi.

— Kelepçeleri takayım mı?

Komiser, başını çevirdi. Uzun uzun, ümitsiz bir tavırla ateşin başında bağdaş kurmuş oturan Çanuk'a baktı. Sonra ağır ağır:

— Hayır, dedi. Bu gece ellerini serbest bırak.

Green, gene ateşin başına oturdu. Şu Komiser Staines'in şimdi yaptığı neydi ki? Çanuk'un ellerini ne diye serbest bırakıyordu? Kaçmak imkânı vermek için mi? Yok bu imkânsız birşeydi, ama Komiserin maksadı ne olabilirdi?

Çanuk sendeledi ve düştü. Ayaklarının biri donmuş karla sıvalı idi. Küçük siyah gözlerinde vahşi bir keder ve hasret vardı...

Green, ağır ağır:

— Bu biçareye kin besliyorsun, değil mi? diye sordu.

Komiser Staines, o acı, garip tebessümüyle:

— Ne münasebet? dedi. O kelepçeyi kaldır, Green. Hem biraz yatalım da uyuyalım.

Green:

— Sen uyuyamazsın ki! diye bağırdı.

Komiser, piposunun küllerini silkiyordu. Hafif bir hayretle:

— Neden? diye sordu.

Green:

— Oğlun orada bir yerde soğuktan kaskatı kesilmiş yarken, sen nasıl uykudan bahsedersin? Biraz insan ol, be adam, dedi.

Komiser Staines'in elindeki piponun sapı çattakak kırıldı. Ateşin ışığında yüzü kurşunî bir renk aldı. Boşluğa bakan o cam gibi gözleriyle bir hayalete benziyordu.

Green, biraz daha alçak bir sesle:

— Ne de olsa, dedi. Haklı davranmak lâzım. Oğlunun kayboluşu meselesinden, Çanuk'u mesul tutamayız ya?

— Onu mesul tuttuğumu kim söyledi?

— Söylemeğe hacet yok. Biliyorum. Yüzünden okunuyor.

Komiser Staines, kırılan piposunu alevlerin içine attı.

— Sırf Çanuk'un gidip karısını görmesine müsaade etmiyorum diye mi? diye sordu.

Green gözlerini Komiserin yüzüne dikti.

— Başka şartlar altında olsak, yine müsaade etmez miydin? dedi.

Komiser Staines, ifadesiz, kuru bir sesle:

— Hayır, dedi. Etmezdim.

Green:

— Yalan söylüyorsun, dedi.

Komiser Staines, o kurşunî, acı ifadeli yüzünü kaldırdı.

— Bu sözün için seni hapse atılabılırım Green, dedi. Bunu bilmen lâzım. Çünkü sen de bir zamanlar komi-

serdin. Neden rütbeni kaybettin Green? Bir mahpusun kaçmasına fırsat verdin diye mi?

— Evet, öyle ama...

— Sana kalbini yumuşatacak bir hikâye söyledi. Geri geleceğine dair söz verdi. Ama gelmedi, öyle mi? Onun için sen de adi bir polis memuru oldun, Green.

Bir sessizlik oldu. Sonra Green:

— Söylediklerin doğru, komiser, dedi. Ama Çanuk'u tek başına salıver demiyorum ki. Mesele basit. Biz de beraber gidebiliriz.

— Sen hislerine mağlûp bir adamsın, Green. Halbuki bir polis için, his zehir demektir.

Green, sigarasının izmaritini ateşe attı. Biraz sonra:

— Talihsizlik, dedi. Oğlun, yani. Onu çok severdin, biliyorum.

Komiser Staines, o kuru, hissiz sesiyle:

— Evet, dedi, çok sevdim.

— Ama Çanuk'a kabahat bulamazsın ki. Bulsan bulsan, bu kabahati kendinde bulursun.

— Yalnız gönderdim diye mi?

— Evet.

Komiser Staines, bir an karanlık sessizliğin derinlerine baktı. Sonra gözü gene Çanuk'un yusuvarlak gölgesine takıldı kaldı.

Eskimo, ateşin başında bağdaş kurmuştu. Daima, o deli gibi özlüyen gözlerle karanlığa, karısının ölmekte olduğu Mavi Ateş Koyuna doğru bakıyordu. Bu ısrarlı bakışlardaki hasret, derin bir manevî işkenceyle dopdoluydu.

Green:

— Biçare mahlûk diye düşündü. Cehennem azabı çekiyor olmalı.

Sonra dönüp, gene Komiser Staines'e baktı ve alevlerin ışığında, komiserin garip, acı bir zevkle gülümsediğini gördü. Ve o:

— Ben nöbet beklerim.

Deyince, memnuniyetle

Komiserin yüzü, elmacık kemikleri, çıkık, uzun, ince bir yüzdü. Ağzının hatları keskin, sert ve gözleri cam gibi idi.

yatıp uyudu.

İki saat sonra birinin omuzunu sarsmasıyla uyandı ve gözlerini uğuşturarak kalktı. Karşısında Komiser Staines'in, karanlıkta büsbütün zayıf ve sinsî görünen yüzü duruyordu.

— Çanuk kaçmış!

Green'i en çok şaşırtan, Komiser Staines'in serinkanlılığı idi. Çanuk'u yakalamakta hiç acele etmiyor gibiydi. Ve:

— İncinen ayağıyla pek uzak gidemez, diyordu. Hem nasıl olsa, ne istikamette kaçtığını biliyoruz.

— Mavi Ateş Koyu mu?

— Tabii.

— Eee, haydi öyleyse, yola çıkalım mı?

Komiser başını salladı.

— Peki, dedi. Sigaran var mı? Keşke pipom kırılmasaydı.

Sigarasını yaktı ve karanlığın üstünde ilerlemeğe başladılar. Komiser Staines, sigarasını bayağı sevinçle tütürüyordu. Green, onu hiç böyle neşeli görmemişti. Komiser, havadan sudan konuşarak gevezelik ediyor, ve Çanuk'u ne de oğlunu ağzına bile almıyordu. Gökyüzü koyu bir sis içine gerilmiş bir örtüyü andırıyordu. Sıkı kar tabakaları önlerinde bombos, sonu gelmiyecekmiş gibi uza-

niyordu. Bazan daha yumuşak karların üstünde, Çanukun ayak izlerine rastlıyordılar.

Polis memuru Green:

— Koşuyor biçare mahlûk, diye söylendi. Karısı ölmekten yetişmek istiyor.

Bir ara merakla komiserin yüzüne bakarak:

— Nasıl oldu da kaçtı? diye sordu.

Komiser Staines:

— Uyuklamışım, dedi.

Komiser Staines gibi bir adamın, böyle birşey yapmış olması, Green'e biraz garip göründü. Maamafih birşey söylemedi.

Oyuğumsu bir yerde durup dinlendiler. Komiser, Green'den bir sigara daha rica etti ve oturup aheste aheste içmeğe başladı. Halbuki Green, bir an evvel çıkıp bu işi bitirmek için sabırsızlığından yerinde duramıyordu.

Etraf çıplak ve ıssızdı. Buzların esrareniz ışıltısı, bazı bazı gözlerini kör edecek gibi oluyordu. Green, etrafına baktı. Bu korkunç sessizliğin genişliğini, âdeta dinliyor gibiydi. Komiser Staines'in oğlunu düşünerek:

— İnsanın buralarda yolunu kaybetmesi isten değil,

dedi.

Komiser de bu çırcıplak karlı sahralara baktı. Yüzü taş gibiydi.

— Evet, dedi. Fakat Staines'ler, kolay kolay ölmezler. Bizim ailenin ölmesi güç olur. Charlie'nin buna bir istisna teşkil ettiğini zannetmiyorum. Bu sahralarda uzun zaman mücadele etmiştir, herhalde

Buz gibi sıkışmış karların üstünde yollarına devam ettiler.

Bir müddet sonra Green:

— Şu Çanuk, pek fena bir adam değil, dedi.

Komiser Staines:

— Adam öldürmüş, diye cevap verdi.

— Ne yapabiliirdi ki? Biri seni karını alıp götürse, ne yapardın?

— Ben ne yargıcım-ne de jüri heyeti.

Bir iki saat sonra Green, durakladı ve heyecanla, buzların pırıltıları arasında ilerleyen bir karaltıyı işaret etti.

— İşte!

Komiser Staines de baktı ve:

— Evet, dedi.

Buzlu karların üstünde deli gibi koşan Çanuk, kâh sendeliyor, kâh yuvarlanıyor, kâh kayıyordu. Çünkü o ta-

raflarda kar, cam gibi düz ve kaygandı. Bir ara karların üstünde kan lekeleri görüldü.

Green:

— Ayağı kanadı herhalde?

Dedi ve kalbine merhamet ve üzüntü doldu. Biçare mahlûk. Dosdoğru köye gidiyor. Karısını hakikaten çok seviyor herhalde.

Komiser Staines, hissiz bir tavırla:

— Herhalde!

Dedi ve Eskimo'nun kaçınsını garip, heyecansız bir tavırla seyre daldı.

Green, derhal koşup yakalamak niyetindeydi. Fakat Komiser Staines, sert bir hareketle onun kolunu yakaladı. O cam gibi gözler, Green'in beynini delmek istiyordu sanki.

— Bol bol vaktimiz var, demedim mi sana?

Green, hayret ve öfkeyle:

— Anlamıyorum, dedi. Ne demek istiyorsun? Neden hemen yakalamıyoruz?

— Vakti gelince yakalarız. Şu anda emirleri veren benim Green.

Komiser ağır ağır yoluna devam etti. Hem şaşırmış, hem kızmış olan polis memuru Green, onun biraz önünden gidiyordu. Şimdi anlamağa başlıyordu ki Komiser Staines'in Çanuk'u takibinde amansız birşey vardı, önceden kararlaştırılmış birşey. Biraz sonra Green ansızın:
— İşte köy şu tarafta, dedi.

Komiser Staines baktı.

— Aramızda ne kadar var dersin? diye sordu.

— Sekiz, dokuz mil kadar.

Komiser Staines:

— Haydi öyleyse.

Dedi ve adımlarını garip bir şekilde sıklaştırdı.

Çanuk, iki defa daha düştü. Fakat daima kalkıyor ve çaresiz bir hayvan gibi sendeliyerek, yoluna devam ediyordu.

Green:

— Bir el ateş edeyim mi? diye sordu. Geldiğimizden

haberi olsun da dursun artık

Komiser Staines:

— Hayır.

Dedi. Gene acayip, acı bir zevkle gülüyor gibiydi.

Green, tabancasını yerine koydu. Birdenbire dümdüz uzanan karların ötesinde, gök yüzüne doğru yükselen du-manlar görüldü.

Green:

— Köy! dedi.

Aynı dakikada Çanuk, a-yakları birbirine dolanarak koşmağa başladı.

Komiser Staines :

— Haydi şimdi.

Dedi ve parmakları polis memurunun koluna çelik çengeller gibi battı.

— Şimdi yakalıyalım.

Yüzünde hâlâ o acayip tebessümle koşmağa başladı. Green de yanında koşuyordu. Çanuk, sendeledi ve düştü. Kanunun peğinden kovaladığını biliyordu. Gözleri ümitsiz bir hasretle köyüne doğru gevrilmişti. Aralarında şimdi bir milden az bir mesafe kalmıştı. Âdeta dört ayak olarak emeklemeğe başladr. Kendi kendine söyleniyor,

inliyor ve hıçkırıyordu.

İki polis, ona yetiştiler. Çanuk, ayağa kalktı. Ayaklarının biri donmuş kanla sıvalıydı. Küçük siyah gözle-rinde, âdeta vahşi bir keder ve hasret vardı.

Komiser Staines, hissiz, kuru sesiyle:

— Kelepçeyi tak, dedi.

Çanuk, karların içinde ye-re diz çöktü ve komiserin dizlerine sarıldı.

— Birisi karısını görmek ister, birisi gitmezden evvel karısını görmek ister, diye yalvardı.

Komiserin cam gibi bakış-ları, ondan ayrılmıyordu.

— Kelepçeyi tak, diye tekrar etti.

Green, kelepçeyi istemiye istemiye cebinden çıkardı ve diz çöken Eskimo'ya yaklaştı.

Çanuk, yuvarlak, yumuk

Orada, buz gibi sıklaş-mış karların üstünde Charlie sırtüstü yatı-yordu. Elinde de, ta-bancası vardı...

yüzünü komiserin dizlerine bastırdı.

— Birisinin karısı ölüyor, dedi. Birisini köye götürmez misiniz? Birisinin karısı rahat ölsün diye?

Komiser Staines:

— O kelepçeyi bana ver, dedi.

Çelik bilezikler, Eskimo'nun bileklerine geçti. Komiser:

— Haydi bakalım Çanuk, dedi. Seni karakola götürüyoruz.

— Demek birisine, karısını göstermek için izin yok?

Bir parça ilerledikten sonra bir kar tepesine geldiler.

Komiser Staines:

— Geceyi burada geçireceğiz, dedi.

Green, birdenbire:

— Bu tepenin üstünde kamp kurmamıza sebep ne? diye sordu.

— Fena bir yer mi?

Green:

— Köy iki mil ötede, dedi. Çanuk'un karısı ölüyor, zavalılık da onu son bir defa görmek istiyor.

— Gene hislere mağlûbiyet Green.

— Ben Çanuk'u köye götürsem de, birazcık karısını görse ne olur?

Komiser Staines:

— Pastırmayı yakıyorsun, dedi.

Green birdenbire doğruldu.

— Yanarsa yansın, diye bağırdı. Şimdi anlıyorum. Çanuk kaçtığı zaman, uyuklamıyordun. Mahsus uyukluyor gibi göründün. Çanuk'un kaçmasını istiyordun.

Green'in bakışlarında anl bir tiksinti oldu. Boğuk bir sesle:

— Anlıyorum, dedi. Onun için acele etmek istemedin. Bıçare mahlûkun koyüne yaklaşıp, ümitlenmesini istedin. Sonra da en son dakikada, karısıyla arasında iki karış mesafe kalınca, zavalıyı yakaladın. Senin bu yaptığına kıbarca işkence derler. İspanya Engizisyonları, bunun yanında çocuk oyuncuğu kalır. Oğlun kayboldu diye

Çanuk'a kin besliyorsun. Demedim miydi sana? Kabahati onda görüyorsun.

Komiser Staines hiddetle:

— Şu tavayı al da, yemeğe bak, diye emretti.

Green:

— Yemeğe filân bakmıyorum.

Diye bağırdı ve tavayı karların üstüne attı.

Komiser Staines:

— Pekâlâ, dedi. Döndüğümüz zaman görürsün, Green.

Polis memuru:

— Senin bu bıçare Eskimo'ya yaptığını ben köpeğime yapmam be! diye bağırdı. En nihayet o da insandır, onun da canı var, farkında değil mısın?

— Ben bir tek şeyin farkındayım: Sen artık fazla oluyorsun.

Green, bu sözleri duymamazlıca gelerek devam etti:

— Sonra da geceyi geçirmek için bu tepeyi seçtin. Buradan köye giden yol görünüyor. Bunları hep önceden hesaplamışsın. Eğer bu kasden işkence değilse, nedir bilmek isterim.

Böyle diyerek karanlıkta ilerlemeğe başladı.

Komiser Staines:

— Nereye? diye sordu.

Green, meydan okur gibi cevap verdi:

— Köye gidiyorum. Mademki Çanuk'un karısını görmesine müsaade etmiyorsun, hiç olmazsa gidip haber getireyim.

Döndü ve karanlıklar içinde gözden kayboldu. Komiser Staines, oturmuş, müstehzi bir tebessümle hiçkırın Eskimo'yu seyrediyordu. Epeyi bir zaman sonra gözlerini kaldırdı ve Green'in yaklaştığını gördü. Polis memurunun yüzü bembeyaz, ağzı açıktı.

Komiser:

— Ne oldu gene? diye sordu. Hortlak filân mı gördün?

Green, alçak bir sesle:

— Kalk, dedi. Kalk da gel.

Komiser Staines kalktı ve Eskimo'ya arkalarından gelmesini söyledi. Köyden tara-

fa gidiyorlardı. Birden Green durdu. Önlerinde, açık mavi, cam gibi parlayan küçük bir kar tepesi vardı.

Polis memuru boğuk bir sesle:

— Bu tepenin arkasında, dedi. Oğlunu bulacaksınız.

Komiser Staines, taştan bir heykel gibi duruyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sade nefesi hızlı hızlı çıkmaya başlamıştı.

Ağır ağır tepenin üstüne çıktı ve baktı. Orada, buz gibi sıkışmış karların üstünde de Charlie sırtüstü yatıyordu. Elinde de, tabancası vardı. Ne olduğunu tahmin etmek kolaydı. Eskimo'nun arkasından koşarken bir daire çevirdiğinden ve köye çok yakın olduğundan habersiz bulunan genç polis, sahraların ta derinliklerine kadar ilerlediğini sanmıştı. Sonra açık basırtı, belki de karların pırlantısı gözlerini kör etmişti. En nihayet tahammülünün sonuna erişen cesur insanların yaptığını yapmış, kendini öldürmüştü.

Green:

— Onu kurtarabilirsin, dedi. Ama kurtarmadın.

— Ne demek istiyorsun?

Green, küçük bir defter uzattı:

— Ölmezden evvel bir iki şey yazmış. Ölümünün tarihini, hattâ saatini bile anladın mı? Ayın yirmisekizi, sabah saat 7,30. Biz o gün sabah 7,30 da neredeydik biliyor musun? Köyün etrafında çevirdiğimiz o büyük kavisı tamamlıyorduk. Anlıyor musun? Çanuk'un karısını görmesine müsaade etmiş olsaydın, köyün bu tarafından çıkacaklık ve bu kestirme yoldan gelecektik.

Komiser Staines'in başı ağır ağır göğsüne düştü.

Green, bir kardeş tavrile Komiserin koluna dokundu:

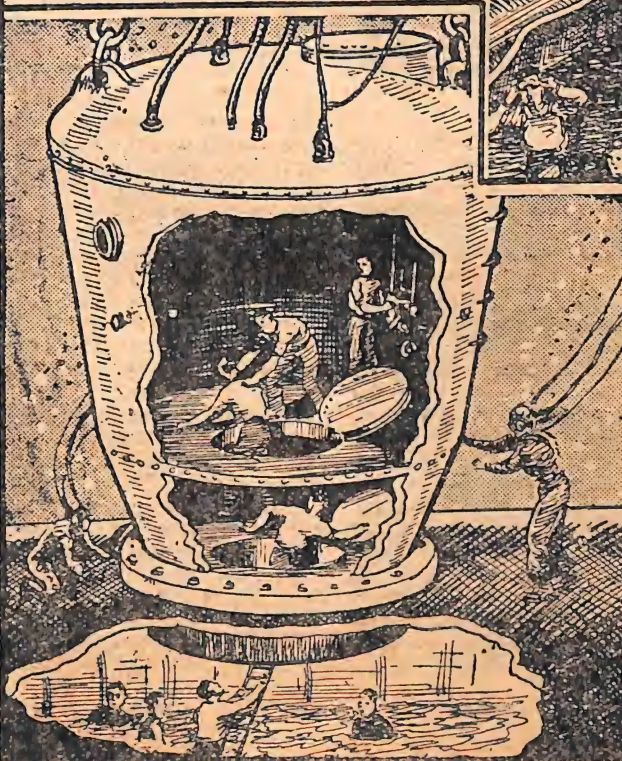
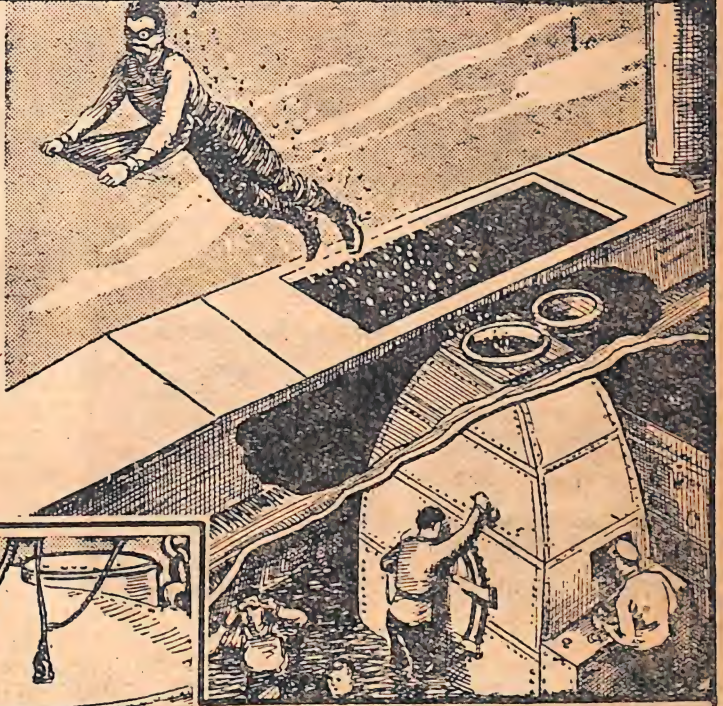
— Şimdi bile vakit geç değil, dedi. Çanuk'u köye götürreyim mi, karısını görsün?

Komiser Staines, azap dolu yüzünü kaldırdı ve Eskimo'ya baktı.

— Kelepçeyi çöz, dedi.

Bugünün HARİKALARI

Batan denizaltılarından kurtulmak için İngilizler şöyle bir usul kullanırlar: Mürettebat, yüzlerine oksijen maskeleri takarak, ikişer ikişer geminin çıkış hücresine gelirler. Hücere su ile doludur ve buradaki suyun baskısı, dışarıdaki suyun baskısına eşittir. Çıkış deliğinden fırlıyan adam, resimde görüldüğü gibi elinde tuttuğu içi oksijenli parça ile yön ve süratini idare ederek suyun yüzüne çıkar.

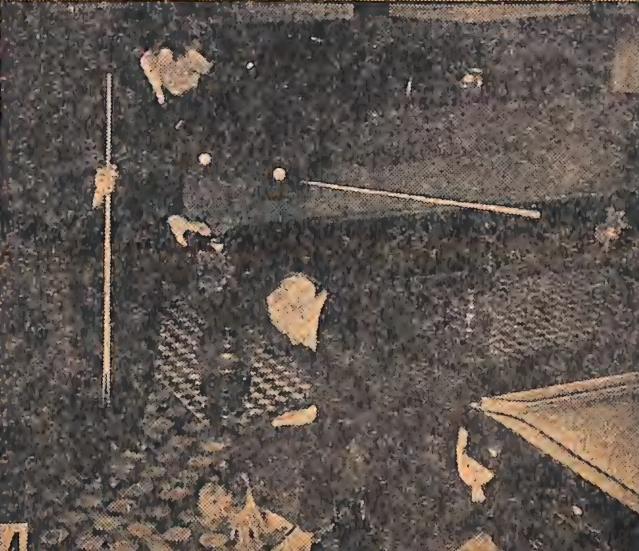
Amerikada ise, başka bir usul kullanılmaktadır. Ve kullanılan alete de: Deniz çanı deniyor. Deniz çanı, içinde dalgıçlar olduğu halde batan denizaltına indirilir ve alet, denizaltının çıkış deliğine yerleştirilir. Denizaltı mürettebatı, çıkış deliğinden, Deniz çanına girerek kurtulurlar. Bu usulün iki mahzuru vardır. O da denizaltının düz durması ile, Deniz çanını taşıyan kurtarma gemisinin, batan denizaltının yerini bilmesidir. Aksi halde kurtarma yapılamaz.

2

3

Detektif OLABİLİR MİSİNİZ?

1 — Tom "İki yıldanberi ilk defa doktora geliyorum" dedi. «Rica ederim samimi olunuz. Birşey saklamayınız.»

Doktor Simmons, Tom'u dikkatle muayene etti. Sonra gayet ciddi bir tavır takınarak : «Gayet dikkatli olmalısınız ve hiçbir zaman kuvvetli bir hayecana kapılmamalısınız» dedi.

2 — Kayınbiraderini çılınca seven Margaret - Tom'un karısı - Hubert'e «Fırsat bu fırsattır. Artık kaçalım.» diye yalvarıyordu.

Fakat Hubert, ona henüz kaçacak vaktin gelmediğini, biraz daha sabırlı olmasını tavsiye ediyordu. Ve : «Ağabğim hasta, nasıl olsa ölecek» diyordu. «Bugün doktorun söylediklerini duydum. Biraz bekliyelim. Bu suretle hem birbirimizin oluruz, hem de mirasa konarız.»

3 — Bir hafta sonra Hubert, Doktor Simmons'a telefon ederek heyecanlı bir sesle : «Ağabğim öldü» dedi.

Doktor Simmons : «Bunu bekliyordum zaten» diye cevap verdi. «Bununla beraber olaydan polisi haberdar etmeliyiz. Çünkü ağabüğünün daimi bir doktoru yoktu. Ben şimdi geliyorum.»

4 — Doktor Simmons, Mister Tom'un evine geldiği vakit ilk sorduğu soru şu oldu : «Bu iş nasıl oldu?»

Hubert «Bilardo oynuyorduk» diye cevap verdi ve devam etti : «Bir aralık ağabğim topa vurmak için masanın üzerine eğilmişti. O sırada ayağı kaydı ve masanın üzerine yığıldı kaldı. Öyle zannediyorum ki, düştüğü zaman ölmüştü.»

5 — Doktorun telefonu üzerine Müfettiş Kanley geldiği vakit doktor kısaca : «Sizi çağırmak zorunda kaldım Bay Müfettiş» dedi. «Ölüm çok ani olmuş. Mister Tom'da kalb vardı. Her an ölmesi

Masadaki ölü

ölüme, bilârd oynarken ayağının kayması ve blârd masasının üzerine düşmüş olması sebep oldu.»

6 — Kanley, ölüyü tanıy gibi olmuştu. Hubert'e: «Ağabeginiz meşhur bir blârdocu idi değil mi?» diye sordu.

Hubert: «Evet, amatör bilârd şampiyonu idi» diye cevap verdi.

7 — Müfettiş, dikkatle masaya baktı. Sonra «Birşeye dokundunuz mu?» diye sordu.

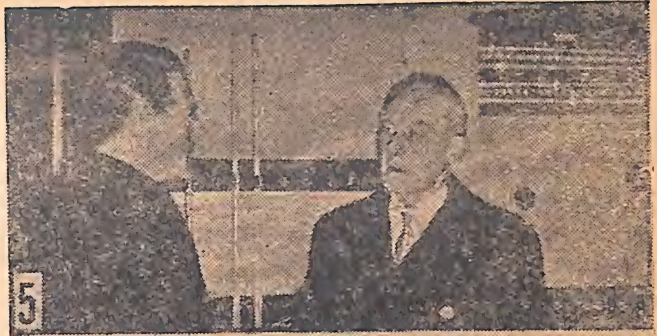
Hubert: «Hayır, dokunmadık. Toplar ve istaka, ağabeginin bıraktığı gibi duruyor» diye cevap verdi.

Blârd masasının üstünde başka hiç birşey yoktu. Bunun üzerine Kanley, Hubert'e bir soru daha sordu ki, bu soru, Hubert'in yüzünü sapsarı yaptı. Çünkü Hubert böyle bir soru ile karşılaşacağını aklına getirmemiş ve cevabını hazırlamamıştı. Acaba Müfettiş, Hubert'e ne sormuştu?

Bu bilmeceimizin çözümünü, gelecek haftadaki bilmeceimizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ BİLMECEMİZİN ÇÖZÜSÜ

Ann, eve dönüp de banyoya girdiği zaman, gece lâmbasının elektrik telinin değiştirilmiş olduğunu görmüştü. Sabahleyin banyoyu temizlerken, tel daha kalın ve uzunluğu, ancak banyonun üzerine gelebilecek kadardı. (Resim: 1) Halbuki sonradan konan tel, ince ve banyonun içine uzanacak kadar uzundu (Resim: 4) işte bunlar Ann'ı düşündürmeğe kâfi gelmişti. Gece eve geç geleceğini söyleyen Mister Roberts, Ann gittikten bir müddet sonra tekrar eve dönmüş ve karısına uyku ilacı içirdikten sonra onu banyoya koymuş. Lâmbanın telini değiştirmiş ve karısını

PERDEDEN PORTRELER

Basil Rathbone (Beyzil Retbın okunur) aslen Cenubi Afrika'lıdır. Bundan elliiki yıl evvel 13 Haziran 1892 de Cenubi Afrika'nın başşehri Johannesburg'da dünyaya gelmiştir. Babası orada altın ve elmas madenlerinde çalışan bir İngiliz mühendisiydi.

Basil, henüz dört yaşındayken ailesi onu İngiltere'ye gönderdi. Babası onun tahsilini İngiltere'de yapmasını istiyordu. Altı yaşından oniki yaşına kadar Londra yakınlarındaki hususî bir mektepte okudu. Tatillerini Sussex eyaletindeki büyük bahçeli villalarında geçirirdi.

Onüç yaşına bastığı zaman altı aylık bir seyahat i-

çin tekrar Cenubi Afrika'ya gitti. Dönüşte Repton isimli bir okula girdi. Babası oğlunun da kendi izinden yürüyüp bir maden mühendisi olmasını arzu ediyordu. Fakat Basil'in mühendislikte falan hevesi yoktu. İyi bir sahne aktörü olmak istiyordu. Liseyi bitirdikten sonra ailesinin ananevî âdetlerini bozarak Oxford Üniversitesine gideceği yerde Londra'da

Basil Rathbone

Resimleyen : SURURİ

da bir sigorta şirketine girerek çalışmaya başladı.

Kuzeni Sir Frank Benson onun hakikaten bir artist olmak istediğini görünce kendi kumpanyasına aldı. Birlikte meşhur İngiliz muharrii Shakespeare'in (Şekspir) yazdığı piyesleri temsil için Amerika'ya gittiler. Orada çok büyük muvaffakiyet kazandılar. Birçok prodüktörler Basil'e Amerika'da kalıp çalışmasını teklif ettiler.

Basil Rathbone bütün teklifleri geri çevirerek İngiltere'ye geri döndü. Savey tiyatrosunda ilk defa olarak "David'in Günahı" piyesiyle Londra halkının karşısına çıktı. Derken Birinci Dünya Harbi başladı. Her İngiliz gibi o da işini gücünü bırakarak vatan müdafaasına koştu. Tam dört sene düşmanla savaştı.

Basil Rathbone'u bu resimde, fevkalâde muvaffak olduğu "Şerlok Holmes" filmlerinin heyecanlı bir sahnesinde görüyoruz.

1919 da tekrar sahne hayatına atıldı. Stratford-On-Avon şehrinde meşhur piyeseşi Shakespeare'in şerefine yapılan tiyatro festivaline iştirâk etti. Orada sahneye tekrar çıktı. Bundan sonra Londra sahnelerine oradan da NewYork'a geçti. 1929 senesinde Mary Nash isimli bir kadın artistle beraber New York'ta iki sessiz film çevirdi. Bunlar birer büyük muvaffakiyet oldu. Onu derhal Hollywood'tan çağırdılar. O gündenberl sinema başşehirinde filmler çevirmektedir. Beyazperdede daha ziyade canlandırdığı fena adam rolleriyle şöret bulmuştur.

Meşhur filmleri arasında Errol Flynn ve Olivia De Havilland'la çevirdiği "Kapitan Blut" ve "Vatan Kurtaran Aslan"; Leslie Howard ve Noma Shearer'le çevirdiği "Romeo Ve Jülyet"; Charles Boyer ve Marlene Dietrich'le çevirdiği "Allahın Bahçeleri"; Gary Cooper ve Sigried Gurio'yle çevirdiği "Marko Polo'nun Maceraları"; vardır. Bütün bu filmlerde fena adam rollerini canlandırmıştır.

Şimdiye kadar çevirdikleri arasında en sevdiği filmi Douglas Fairbanks Jr. ve Betty Field'le oynadığı "Güneş Asla Batmaz" dır. Bu filmde, hayatlarını müstemleke memurluğuna vakfetmeyl anane haline getiren asil bir İngiliz ailesinin büyük evlâdı rolünü oynuyordu. Bu rol onun beyazperdede canlandırdığı pek az iyi adam rollerinden birisidir.

Bir zamanlar Hollywood stüdyolarını polis hafiyesi filmleri yapmak hevesi adamakıllı almış yürümüştü. 20th Century-Fox idarecileri meşhur İngiliz polis romancısı Sir Arthur Conan Doyle'nin Sherlock Holmes (Şerlok Holmes) serisini satın alarak filme almaya karar verdiler. Bu filmlerde meşhur polis hafiyesi Sher-Loch Holmes rolü için Basil Rathbone'u onun muavini Doktor Watson rolüne de Nigel Bruce'u seçtiler.

Sade «Şerlok Holmes» serisinde değil, çevirdiği her türlü mevzulardaki filmlerde her zaman aynı muvaffakiyeti gösteren sanatkarın bir portresi.

20th Century-Fox şirketi şirketi Sherlock Holmes serisinden "Baskervilles'in Köpeği" ve "Kralın Tacı" filmlerini yaptıktan sonra bu seriden film yapmaktan vazgeçti. Hakkını artistlerle birlikte olduğu gibi Universal stüdyolarına sattı. Şimdi bu seriye Universal stüdyoları devam ediyor.

Basil Rathbone 86 kilo ağırlığında, 1 metre 87 santim boyunda, siyah saçlı, elâ gözlüdür, 1926 senesinde Ouida Bergere'yle evlenmiştir.

Bir çocuğu vardır. Köpek yetiştirmeye çok meraklıdır. Hollywood yakınlarında Be-

verly Hills'deki villasında yedi tane çok sevdiği cins köpeği vardır. Boş zamanlarında onları yanından ayırmaz. Birinci Dünya Harbinde gösterdiği kahramanlık yüzünden yüksek dereceli bir madalyayla mükâfatlandırılmıştır. Son zamanlarda "Ölüm Limanı" ve "Korsan Aşkı" isimli iki filmde oynamıştır. Renkli olan bu sonuncu filmin başrollerini Joan Fontaine'le Arturo De Cordova yapıyor. Basil eserde hain adam olup Arturo'yla güzel bir kılıç düellosu yapıyor. Ve filmde rol icabı sırtına Joan Fontaine tarafından batırılan hançerle öldürülüyor.

Doktorun ZAFERİ

Emily Blair karşısında ayakta duran Dr. Sloane'in gözlerinin içerisine bakarak: "Demek benim için birşey yapamıyacaksınız!.." dedi.

Doktor, 'ciddî bir tavırla: "Maalesef öyle!" diye cevap verdi. Karşısında oturan güzel kadının kederinden gözleri sulanmıştı. Serinkanlı olmaya çalışarak: "Yani hiç mi ümit yok demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Genç doktor ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Karşısındaki hastanın içine ferahlık veren bir tavırla güldü: "Hiç şüphesiz kulaklarınızın iyileşmesi için ümit beslemelisiniz. Yalnız benim elimden daha fazla birşey gelmez. Tedavi edeceğim diye size boş yere zaman kaybettir-

mek istemem."

Emily Blair uzun boylu, güzel vücutlu sevimli bir kızdı. Kumral kıvrık saçları, açık mavi gözleri, kıpkırmızı dudakları ve inci gibi dişleri vardı. Geçirdiği menenjit hastalığı neticesinde kulakları gittikçe duyma kabiliyetini kaybediyordu. Birçok mütehasss doktorlar ona kulaklarının kısa bir zaman sonra hiç işitmiyeceğini söylemişlerdi. Kendisi zengin bir kızdı. Kulaklarının iyileşmesi için her çareye başvuruyor, su gibi para harcıyordu. Fakat bütün bunlara rağmen en ufak bir netice bile alamamıştı.

Genç kız doktorun yanından ayrıldıktan sonra biraz hava alıp açılmak için is-

tasyona doğru yürümeğe başladı. Şu anda bütün dünyaya karşı kızgınlık duyuyordu. Karşısındakilerin dudaklarının oynadığını görmek fakat söylediklerini işitmek onu gıldırtıyordu. Bazen kendisine anlatılan şeyleri hiç duymuyordu. Zekâsını kullanarak karşısındakinin anlattıklarını tahmine çalışıyordu. Blairstown şehrindeki kumaş fabrikalarının sahibiydi. Zengin ve güzeldi. Fakat mesut değildi. Küçük yaşındanberi her istediğini elde ettiği için şımarık büyümüştü. Hiçbir şeyin karşısında aczini hissetmemişti. Yalnız kulaklarının sağırlığı müstesna.

Emily, istasyonun bagaj dairesinden çantasını alırken kendisine ait bir mektup buldu. Heyecanla açıp okudu. Nişanlısı Jeff Stoughton onu sabırsızlıkla beklediğini yazıyordu. Nişanlılıkları şerefine verecekleri parti için herşeyin hazır olduğunu, davetlilerin de tayin edildiğini yazıyordu.

Genç kız kendi kendine gülümseyerek Jeff'in ne kadar iyi kalpli bir genç olduğunu düşündü. Jeff tanınmış ailelerden olan Stoughton'ların oğluydu. Emily'nin halasının mürakabesi altında Blair Kumaş Fabrikalarının direktörlüğünü yapıyordu. Yakışıklı, uzun boylu, esmer bir gençti. Onunla hastalanmadan önce tanışmıştı. İyileştikten sonra günün birinde kulaklarının hiç duymıyacağını öğrenince ondan ayrılmak istemişti. Yüzüğü iade ettiği zaman Jeff onu kollarının arasına alarak: "Seni seviyorum Emily... Benim için mühim olan bu!.." demiş ve yüzüğü kendi elleriyle «tekrar parmağına geçirmişti.

Bundan sonra Emily tam iki sene Viyana'yı, Paris'i, Londra'yı ve Avrupanın diğer büyük şehirlerini dolaşmış fakat hiçbir netice elde edememişti. Onu menenjitten kurtaran aile doktorları Weeks bir kere de Chicago'daki Dr. Slone'a tedavi ol-

masını söylemişti. Şimdi bu tavsiyeden de bir netice elde edememişti. Buna rağmen sevgili nişanlısı Jeff nişanlandıklarını resmen ilân etmeye karar vermişti. Bunun için bir de güzel parti hazırlamıştı.

Tiren Blairstown'a geldiği zaman onu istasyon müdürü karşıladı. Emily evdekilere sürpriz yapmak istediği için geleceğini bildirmemişti. Evden otomobilini göndermemişlerdi. İstasyon önünde bekliyen tek taksiyi de tutmuşlardı. Müdür taksiye eşyalarını yerleştiren adama doğru yürüdü. "Affedersiniz bu taksi tutulmuştur," dedi.

Eşyaları yerleştiren adam arkasına bile bakmadan: "Evet, biraz önce ben tuttum. Şimdi çantalarımı yerleştiriyorum!" diye cevap verdi. Emily istasyon müdürüne dönerek: "Aldırmayın yürürüm," dedi. "Bagajımı sonra siz gönderirsiniz."

Genç adam kadın sesini duyunca arkasına döndü. Emily onun orta boylu, sarışın, yakışıklı bir erkek olduğunu gördü. Adam nazikâne gülümsyerek: "Affedersiniz Miss Blair," dedi. "Sizin olduğunuzu bilmiyordum. Buyurun beraber binelim. Sizi evinize bırakabilirim."

Birlikte otomobile bindiler, Emily yabancının adamın kendisini tanıdığını görünce şaşırdı. Bütün zekâsını kullanmasına rağmen onunla tanıştığını hiç hatırlamıyordu. Tatlı tatlı gülümsyerek: "Güzel," dedi. "İsmimi biliyorsunuz. Müsaade edin de ben de sizinkini öğreneyim."

Genç adam ciddi bir tavırla: "Dr. Merek Vance," diye kendisini takdim etti. Yol boyunca pek konuşmadılar. Otomobil evin önünde durunca Emily şoföre borcunu ödemek istedi. Vance bırakmadı. Vedalaşarak ayrıldılar.

Emily nişanlısı Jeff'le kızkardeşi Janice'i evde bulamadı. Onun geleceğinden haberleri olmadığı için ikisi bir otomobile atlayarak gezmeye

çıkışmışlardı.

Jeff'le Janice birlikte otomobil gezintisine sık sık çıkarlardı. Böyle zamanlarda yanlarında birisi olsa onların birbirlerine delice âşık olduklarını hemen anlardı. İki genç birbirlerini Emily Avrupa'ya gittikten sonra sevmeye başlamışlardı. Onun hastalığı yüzünden, üzülmeyin diye birbirlerini sevdiklerini bir türlü ona söyleyemiyorlardı. Böyle yol kenarlarında, otomobil içinde gizli gizli seviştikleri için vicdan azabı çekiyorlardı. Fakat ellerinden birşey gelmiyordu. Birbirlerine kelimenin tam manâsıyla âşıktılar. Başka ne şekilde hareket edebilirlerdi?

Ertesi gün Dr. Weeks doğrudan Vance'in evine gitti. Onunla Miss Blair'in hasta-

ÇEVİREN :

Vedii EVSAL

Resimleyen : SURURI

Film Hüzümleri

OYNAYANLAR

Alan Ladd .. Merek Vance
Loretta Young .. E. Blair
Susan Hayward .. Janice
Barry Sullivan Jeff

Rejisör: Irving Pitchel
Paramount

lığı hakkında konuşmak istiyordu. Genç doktor kulak hastalıkları mütehassısı olmak için çalışıyordu. İlkten Miss Blair'i tedavi etmeyi kabul etmedi. Fakat Dr. Weeks'in de hatırını kıramadı. Bu ihtiyar doktorun ona çok büyük iyilikleri vardı. Sonra menenjit neticesinde kulakları sağır olan bir hastayı ilk defa tedavi edecekti.

Dr. Weeks o akşam Blair'lerin evinde verilecek partiye Vance'i de beraberinde götürdü. Emily doktorun, partisine geldiğini görünce memnun oldu. Bir aralık misafirlerinden fırsat bularak onun yanına gitti. Maksadı doktora, kendisini nereden tanıdığını sormaktı.

Dr. Vance gülümsiyerek nerde tanıştıklarını anlatmaya başladı: "İlk karşılaştığımız zaman siz yedi ben de oniki yaşındaydım," dedi. "Fabrikada Noel gecesini kutlulayan işçileri ziyaret için babanızla gelmiştiniz. Annemle babam ve ben de oradaydık. Babam bir hafta ön-

ce sebep gösterilmeden işinden çıkarılmıştı. Fakir, aç ve sefildik. Siz önümüzden geçenken babam hakkını aramak istedi. Fakat babanız fırsat vermedi. Hiddetlendi. O gündenberi Blair ailesinden nefret ederim.

Emily o geceyi hatırlamıştı. Yaşının küçüklüğüne rağmen kabahatin babasında olduğunu o gece pekiyi anlamıştı. Dr. sözlerine devam ediyordu. Annemle babam kısa bir zaman sonra öldüler. Dr. Weeks beni mektebe yerleştirdi. Tıp tahsil ettim. Şimdi kulak hastalıkları üzerinde çalışıyorum. Dr. Weeks'in ricası üzerine sizi tedavi edeceğim. Sağırların tekrar duymalarını temin edecek bir serum üzerinde çalışıyorum. Bunu ilk defa size tatbik edeceğim."

Emily ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Tekrar tekrar teşekkür etti ve: "Geçmişten beni kabahatli tutmadığınıza çok memnun oldum," dedi.

Doktor: "Ben hisle işi birbirine karıştıranlardan değil-

lim!" dedi. "Tatbik ettiğim serum üç dört ay sizi hasta edecek. Belki de sonunda tamamen sağır olacaksınız. Bu hususu iyi düşünerek karar verin."

Emily herşeyi kabul etti. Dr. Vance de Pittsburg'a gldip yazıhane açmaktan vazgeçti. Bütün kuvvetiyle onu tedaviye başladı. Tam iki ay hiçbir netice elde edemediler. Fakat genç doktor azimle hareket ediyor, her çareye baş vuruyordu.

Dr. Vance bir gün gene Emily'yi tedavi için Blair'lerin evine gitmişti. Salonda oturmuş konuşurlarken bir telefon geldi. Bir işçinin çocuğu ansızın hastalanmıştı. Dr. Weeks'i bulamadıklarından Vance'i çağırıyorlardı. Genç doktor müsaade istedi. Emily hemen kardeşi Janice'in otomobilini aldı. Birlikte hastanın evine gittiler.

Emily, hastayı tedavi ederken Dr. Vance'e elinden geldiği kadar yardımcı bulundu. Hastanın evinde işlerini bitirdikten sonra bera-

berce tekrar otomobile bindiler. Emily: "İnsanların hayatlarını kurtarıp, onların minnetlerini kazanmak kim bilir ne hoş şeydir." dedi.

Garajın önüne gelinceye kadar hiç konuşmadılar. Emily otomobili içeri sokarken garajın üstündeki odanın pencerelerinin açık olduğunu gördü. Halbuki orası senelerdenberi kullanılmıyordu. İçerde birilerinin olduğunu şüphelendi. Doktordan, çıkıp yukarıya bakmasını rica etti. Vance yukarı çıkıp kapıyı açtığı zaman adamakıllı şaşırıldı. Jeff'le Janice birbirlerine sarılmış öpüşüyorlardı. İki sevgili de onu görünce şaşırıldılar. Vance hiç birşey söylemeden kapıyı kapayıp aşağı indi. Emily'ye yukarda kimse olmadığını söyledi.

Janice çok korkmuştu.

Jeff onu teskin etmeye çalışarak: "Korkma," dedi. "Doktorlar başkalarının sırlarını daima saklarlar. Emily'nin bundan hiçbir zaman haberi olmayacak." Hakikaten Dr. Vance bu meseleden kimseye bahsetmedi.

Serum tedavisi beş ay sürdüğü halde hiçbir netice elde edilemedi. Dr. muvaffak olmadığını hiç çekinmeden Emily'ye itiraf etti. Genç kız: "Bana doğrusunu söylediğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Halam beni Monteral'e davet etti. Orada Dr. Carot isimli bir kulak mütehassısı varmış. Belki duymam için birşey yapabilir."

Dr. Vance: "O da sizin için birşey yapamaz!" dedi. "Ona ben sizden önce miracaat ettim. Mektubu cebimde. Okumak ister misiniz?"

Emily gülümsemeye çalışarak: "Zannetmem ki bana yalan söylüyesiniz. Mektubu okumama lüzum yok. Size inanıyorum," dedi.

Evlenme hazırlıkları başlamıştı. Artık Emily hayatının tesellisini Jeff'in kendisini sevmesinde buluyordu. Dr. Vance büyük bir mağlûbiyete uğramasına rağmen tecrübelerine devam ediyordu. Bu sefer ona Dr. Weeks

de yardım ediyordu. Her ikisi de artık tamamen sağır bir hale gelen Emily'ye düğün çanlarının sesini duyurmak için var kuvvetleriyle çalışıyorlardı.

Nihayet Vance ikinci serumu da hazırladı. Niyeti Pittsburg'a gidip bir gönüllü sağırın üzerinde tecrübe yapıp neticeyi öğrenmekti.

Emily buna razı olmadı. Kendisinin bu işe gönüllü olduğunu söyledi. Dr. ikinci bir muvaffakiyetsizliğe uğramaktan korkuyordu.

Genç kız ığnenin tesiriyle şiddetli krizler geçiriyordu. Vance sabaha kadar başucundan ayrılmadı. Emily neden sonra kendine geldi. Gene eskisi gibi hiçbir

şey duymuyordu. Vance için bu ikinci bir mağlûbiyetti. Blairstown'da daha fazla kalamadı. Pittsburg'a gitti. Emily'yi ve ona ait herşeyi unutmak istiyordu.

Fakat Dr. zannettiği gibi mağlûp olmamıştı. Serum birkaç gün sonra tesirini göstermeye başladı. Bir gün Emily karşıdakilerin sözlerini işitmeye başladı. Gönül rızasıyla kızkardeşini Jeff'le nişanlandırdı. Kendisinin Dr. Vance'i sevdiğini anlamıştı. Büyük müjdeyi vermek için Pittsburg'a gitti. Artık onlar için mazı Blairstown'da kalmıştı. Şimdi mühim olan istikbaldi. Nihayet Allah onlara mesut bir yarın bağışlamıştı.

Ormanlar Hâkimi

7

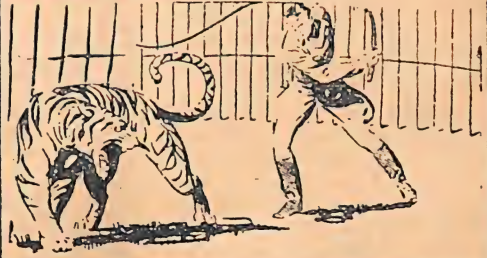
BAY TEKİN ANİ BİR SIGRAVIŞLA KAPLANIN PENÇESİN-
DEN KURTULDU HAYVAN YENİDEN ATILMAĞA HA-
ZIRLANMAK İÇİN BİLE VAKİT BULAMADI

BAY TEKİN KURU DÖLDÜRLÜMÜŞ TA-
BANCASININ KARTUSU HAYVANIN
DERİSİNİ YAKTI.

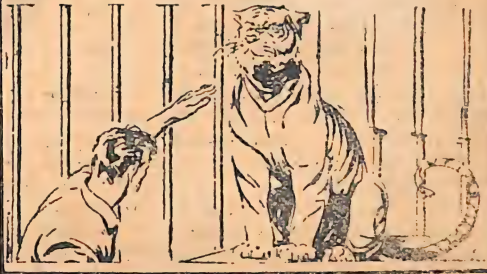
HAYVANI BİRAZ DAHA SAKİNLEŞTİR-
MEK İÇİN KAFESİN İÇİNDE KIRBALI
DARBELERİLE DOLAŞTIRDI.

NIHAyet HAYVANI TATİM TABURE-
SİNE ÇIKARMAĞA MUVAFFAK OLDU
KAMÇI TE TİRTE İDİ.

BİR VAHSİ HAYVAN DAHA BAY TEKİ-
NİN ENERTİSİ ÖNÜNDE BOYU EYİYOR
DU.

BAY TEKİN
İLK DERSİNİZ
ÇOK HEYECAN
LI İDİ. BAN KÖR
KU VERDİ

BUDERSLERDE
HAYVANDANDA
HAGEVİ KOLMAK
KAFİ.

HİŞ!!

BU SAĞIDAN GELENDE KİM ?

KAPLANI TERBİYE
EDİŞİNİZİ GÖRDÜM.
CİDDEN FENA DEĞİL
BANA TONİ DER-
LER..

SİZDEN BAHSEDİL-
DİĞİNİ İSİTTİM.
- BEN BAŞTERNİM.
SİZENAEİL YAR-
DİME DEBİLİ-
RİM?..

DİSLERİ KILIÇ
KADAR KESKİN
BİR KAPLAN
DUYDUNUZMU?

EYET NESLİ KAY-
BOLMUŞ YA NİZ
KİTAPLARDA
KALMIŞ.

ÖYLE BİR KAPLAN
GÖRDÜM DERSEM
NE DERSİNİZ.
HEM CİDDİ SÖY-
LEYORUM.

ALAYINIZ
HIÇ TE FE-
NA DEĞİL

MAGGI BENİM
BİLDİĞİ BUNES-
LİN KURUMUŞ
OLMASIDIR.

BANA İNANIN GENÇ
DOSTUM. DAHA
BİLİNMEDİK ŞEYLER
VAR

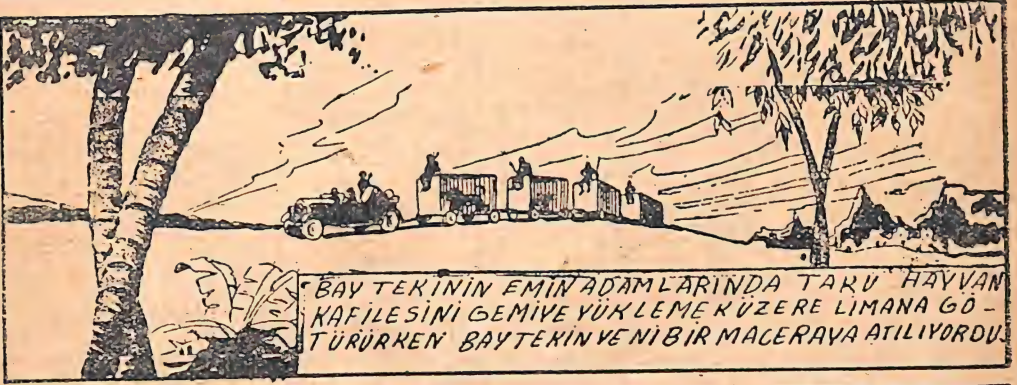
BEN GİDİYORDUM
BİR GÜN FİKRİNİZ
DEĞİŞİRSE BANA
ATEŞ YAKARAK HA-
BER VERİ-
NİZ.

MAİHO VADİSİ KOR-
KUNÇ VER TONİ
ORADA VAP YA NİZ
HAYRETEDİYORDUM

MEĞHUL ESRA RİN-
GİZ BİÇ OK SİR
SAKLAYAN ORMAN

VAKİT GEÇİRMEYEN KÜÇÜK KAFİLE MAIKO VADİSİNE DOĞRU YOL ALMAĞA BAŞLADI.

GÜNLERCE YOL ALINDIKTAN SONRA BİBÜN AĞAÇLARIN ARASINDA SAKLI BİR ZENCİ OKUNUÇEKİP ONLARI NİŞAN ALDI

ANSIZIN BİR ISLIK ÖTTÜ VE OK
AYAKLARININ DİBİNDE VERE SAP
LANIP VINLAMAGA BAŞLADI.

BU KAĞIT OKUN
ÜZERİNE SARIL
MISTI. YABANCI
BİR DİL İLE VAZİ
MİS BENANLAMA-
DIM.

BELKİ KALU
ANLAR

EYET BAY TEKİN GÖR
ESKİ BİRLİSANLA YA
ZILMIŞ DİVDAKİ.
- BİRİNCİ İHTAR MAİKO
VADİSİNİN YOLU İNSANI
YALNIZ ÖLÜME
GÖTÜRÜR

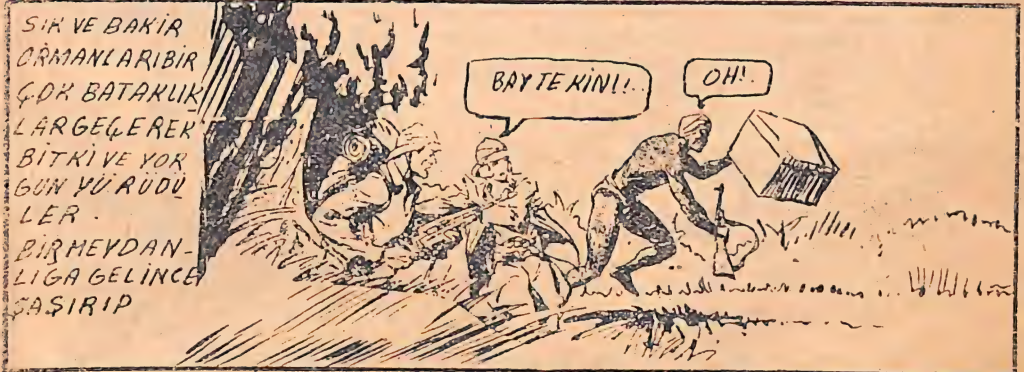
PEKALÂ
GÖRECEĞİZ

SİH VE BAKİR
ÖRMANLAR BİR
ÇOK BATAKLIK
LÂRGEÇERER
BİTKİ VE YOR
GUN YÜRÜDÜ
LER.
BİR MEYDAN-
LIĞA GELİNCE
SAŞIRIP

BAY TEKİNİ!!

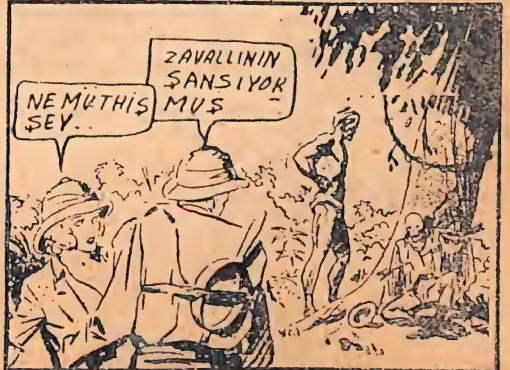
OH!!

KORKUDAN DONAKALOILAR.
MANZARA DEHŞETLİ KORKUNGTU.

ZAVALLININ
SANSIYOR
MUS
NEMUTHİS
SEY..

KALU BURADA KAL. VE
MAGGIYI MUHAFAZAE
BEN BİR KE SİF YAPA
YIM.

NE VAHŞİ YER!
BERBATORMAN.

İSTE MAİKO VADİSİ
FAKAT NE OLUYOR.
KİM BAĞIRIYOR YA
BUSİLAH
SESİ

BAY TEKİ SIK ORMANDA GELDİĞİ
YOLDAN GERİ DÖNDÜ. VE KAL İLE
MAGGIYI BIRAKTIĞI YERDE BULA
MADİ.

MÜTHİS MÜCADELE OLMUŞ
SONRA GÖTÜRÜLMÜŞLER.

AH İSTE İZLERİ
VE MAGGININ MEN-
DİLİ.

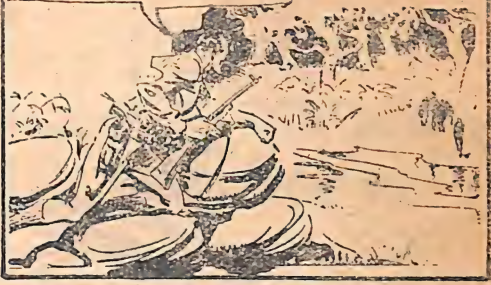

KAFİLE BURADA BENİ KANDIRMAK İÇİN
İRİVE AYRILMIŞ AMA SOLDAKİ İZLER
SAGDAKİNDEN DAHA DERİN. DEMEK

SOL TARAF-
TAN GİTMİŞ-
LER.

İSTE ORADALAR.
AMA ATEŞ ETMEĞE
KORKUYORUM.

İŞ BAY TEKİNİN
DÜŞÜNDÜĞÜ GİBİ
ÇIKMAYORDU.
ONU DAHA EVEL-
DEN GÖZLEVEN
LER VARDI
ODA CAFİL
AVLANDI.

GÖRÜNMEYEN ONLARI
TAKİP ETMELİ.

BAY TEKİN MAĞLUP OLMUŞTU VE
ARTIK HAYATINDA DA ÜMİDİNİ
KEŞMİŞTİ.

NE OLUYOR BU ZENCİ
LER BUBEVAZ ADA-
MI NEDEN ÖLDÜ-
RUYORLAR.

TONIN SAKLANDI VE ESİR GURUPU YANLARINDAN GEÇTİ.

BÜ GENG KIZI
BAYTEKİNİN
KAMPINDAĞOR
MUŞTUM..

BÜ ESNADA ESİR KAFİLESİ ESRA
RENGİZ MAIKO YADİSİNE DOĞRU
İLERLİYORDU...

TÖNİ BAYTEKİNİ ARAMAĞA
KOVULDU.

GALİBABAUN-
LARIN HEPSİ
BİRDE ESİR
OLMUŞ. BAY-
TEKİN UZAK
LARDA OLMAS-
I MALI..

TÖNİYİ GÖRDÜĞÜ MANZARAĞOR
UZDU.

HEMEN SİLÂHİNİ OMUZLADI ÜÇ
EL AÇIŞTİ.

ÜÇ ZENCİ ÖLÜ OLARAK NEHRE
DÜŞTÜLER BAYTEKİNDE BERABER

BAYTEKİN BAYGIN AKINTIYA KAPILDI

TİMSAHLAR YENİ AVLARINA
İŞTAHLARINI KABARTMIŞLAR
DI.

TONİ HEMEN DALDI. VE BAYTEKİNİ
SAĞLARINDAN YAKALIYARAK SUYUN
ÜZERİNE ÇIKARDI.

KENDİNE GELİYOR EN AŞAĞI
BİRGAZ TENEKESİ SUYU
TUM. ŞİMDİ CANLANIR.

BAYTEKİNLE TONİ
GÜNLERCE MAĞGI-
YI VE HALUYU
KURTARMAĞA
ÇALIŞTILAR.
BAYTEKİN BUN
DADA YÜZÜNÜN
AKİLE KURTULDU
VE ONLARI GEMİ
YE BİNDİRDİ
KENDİDE TONİ
YE VEDA ETTİ.

DOSTUM HAYATIMI
KURTARDIN
SİZİ BİRGÜN
AMERİKADA
ZİYARETE
GELİRİM.

TONİ BAYTEKİ-
NİN HAYATINI
KURTARMIŞTI
TONİ ARKADA-
ŞINI UĞURLA-
DI. FAKAT KEN-
DİSİ KORKUN-
GÜ VADİSİNDE
YALNIZ KALİYOR-
DU.
BİTTİ

NUHUN GEMİSİ

Okyanus Con, doğu ufku-
na bakarak :

— Ömrümde böyle bulut
görmedim doğrusu, dedi.

Yelkenli ticaret gemisi
Buldog küçük San Marşıya
limanına doğru gidiyordu.
Kara görüneli bir saat ka-
dar olmuştu ama şimdi uzak
dağların sisli hayalleri, doğu
ufkunda belirip gitgide se-
mayı kaplıyan gayet büyük
ve siyah bir bulutun altında
görünmez olmuştu.

İriyari bir kızılderili olan
ve yaz kış bir tek kısa pan-
talondan başka birşey giy-
meyen ikinci kaptan İri-Yum-
ruk :

— O bulutun arkasında
fırtına var, diye cevap verdi.

Buldog yelkenlisinin sa-
hibi ve kaptanı Okyanus
Con :

— Yelkenleri filân sıkı sı-
kı bağlayın da, hazır dura-
lım İri-Yumruk, dedi. Bu
buluta bakılırsa senin fırtına
devi hakikaten de müthiş
bir hücumla geçecek.

İri-Yumruk bir iki adım-
da kaptan köprüsünden aşağı
indi ve büyük bir gayretle i-
şe girdi. Onun bu hevesi ö-
teki gemicilere de sirayet
etti. Hep beraber, fırtına i-
çin hacırlıklar yapmağa baş-
ladılar.

Okyanus Con kaptan köp-
rüsünden onları seyrediyor-
du. Bu mahir deniz kurdu
İri-Yumruktan da iriyari bir
adamdı. Granitten oyulmuşa
benziyen yüzü, mavi paltosu
ve ayağındaki büyük deniz
çizmeleriyle dev gibi bir hey-
keli andırıyordu.

Kalın sesiyle :

— Hey, Dik! diye seslen-

CEVİREN :

ASIM YEGİNOBALI

★

Resimleyen : FİRUZ

di; muşambamı getir.

— Başüstüne efendim.

Gemideki adamların en
genci olan Dik bir, iki daki-
ka sonra nefes nefese kap-
tan köprüsüne çıktı.

— Buyurun efendim.

Kaptan, muşambasını gi-
yerken Dik etrafına bakındı.
Manzarada insanın içini ür-
perten birşey vardı. Gökyü-
zünün batı tarafı hâlâ mas-
maviydi ve güneş parlıyordu.
Doğu tarafındaki dağ gibi
bulutsa ağır ağır yükseliyor-
du. Bir kaya kadar sulp, kö-
mür kadar siyah görünüyor-
du. Fakat asıl garip olan şey
etraftaki sessizlik ve durgun-
luktu. Gemi makinaların bo-
ğuk homurtusundan başka
hiçbir ses işitilmiyordu ve
sular gayritabil derecede sa-
kindi. Yaklaşması icap eden
fırtınanın hiçbir nişanesi
görünmüyordu. Allahın gaza-
bına uğramış ölü bir deniz-
deydiler sanki.

Okyanus Con :

— Siz de muşambalarınızı
giyin, dedi; sonra işin bitince
sen benim yanına gel. Sana
ihtiyacım var.

Dik, gittikten sonra köp-
ründe bir terlik sıptısı du-
yuldu ve tıknaz bir Çinli gö-
ründü. Bu, Buldog'un başma-

kinisti So-li'ydi. Gülererek:

— Şemsiyenizi getireyim
mi, kaptan? diye sordu.

Okyanus Con da güldü.
Sonra:

— Sizin orda herşey yo-
lunda mı? So-li? dedi.

— Mükemmel.

— Beni şaşırtan nedir bi-
liyor musun? Bu sükunet.
Ne rüzgâr var ne birşey. De-
nize bak. Bir tek kırıksık bi-
le görünmüyor.

So-li başını sallıyarak:

— Evet, dedi, sular benim
pek muhterem amcam ihti-
yar Vu'nun kabak kafası gi-
bi dümdüz.

Okyanus Con gene güldü.
So-li geminin soytarısıydı.
En tehlikeli onlarda bile ce-
saretini kaybetmiyerek da-
ima söyleyecek komik birşey
bulur ve herkesi güldürürdü.

Kara bulut batı ufkuna e-
rişince etrafı korkunç ve
sinsi bir karanlık kapladı.
Kaptanla Dik onbeş yirmi
adım öterlerinde duran İri-
Yumruğu göremiyorlardı.

Dik'in eline iri bir yağ-
mur damlası düştü. Birden
binlerce ağızdan çıkan ışıkları
andıran bir ses duyuldu.

Okyanus Con :

— Aman Allahım! dedi.

Geminin üstüne yağmur-
dan bir duvar inivermişti
sanki. Dik, yere yığıldı. Yağ-
murun ağırlığı bütün gemiyi
çökertmişti. Kaptan köprü-
sü hemen hemen denizin se-
viyesindeydi. Dik zorla nefes
alarak ayağa kalkmağa ça-
lışıyorken geminin inip çık-
masıyla meydana gelen dal-
galardan biri köprüye atıldı.
Kuvvetli bir kol uzanıp im-
dada yatışmeseydi dalga ço-
cugu sürükleyip götürcekti.

Sp. ve. Güzelik

Tam o anda eflâton bir şimşek yüzlerce kola ayrılarak kara bulutu damar damar yardı ve bir lâhza için denizin yüzünü aydınlattı.

O zaman Dik kendini tutanın İri-Yumruk olduğunu ve Okyanus Con'un gemiyi bizzat idare ettiğini gördü.

Şimşegi takip eden karanlık gemidekilere büsbütün kesif göründü. Kara bulutun arkasından derin ve korkunc gök gürültüleri geliyordu. Ve yağmur misli görülmemiş bir şiddet ve irilikle, durmadan yağıyordu.

Dik, muşambasına rağmen iliklerine kadar ıslanmış tiril tiril titriyordu. Ne kadar vakit geçtiğini bilemiyordu. Belki sade bir saat... Belki de dünya kuruluheri-buradaydılar. Neyse ki yağmur şimdi biraz şiddetini kaybetmiş ve denizin yüzünü ölgün bir ışıık kaplamağa başlamıştı. Sular hâlâ durgundu ve etrafta hâlâ yağmurun çaldığı ışıktan başka bir ses duyulmuyordu.

Fakat birden Okyanus Con'un alçak sesle küfretti-

ğini duydu ve gemiyi sür'atle yana çevirdiğini gördü.

Deniz kurdunun hassas kulaklarının çoktan işitmiş olduğu sesi ancak o zaman işitti. Gün doğusundan doğru, binlerce aslan kükrüyor-muşçasına, derin, hiddetli ve tüyler ürpertici bir homurtu geliyordu. Dik korkudan büyüyen gözlerle doğu ufkuna baktı ve nerden döküldüğü belli olmıyan esrarengiz, ölgün ışııkta, dev gibi bir met dalgasının gitgide kendilerine yaklaştığını gördü. Dik, ömründe bu kadar büyük bir dalga görmemişti. Ellerini yüzüne kapadı. Bağırды mı, bağırmadı mı bilemiyordu. Zira met dalgasının devamlı uğultusuyla yağmurun dinmiyen ışıık kulaklarını doldurmuştu.

Birden geri geri kaymağa başladığını hissederek ellerini yüzünden çekti ve İri-Yumruğun boynuna sarıldı. Geminin burnu havaya kalkmıştı. Korkunc dalga tam yuvarlanıyorki kere kükrediydi, sonra yuvarlana yuvarlana batı ufkuna doğru geçip gitti.

İri-Yumruk ağzını Dik'in kulağına dayamış:

— Şu kaptan yaman adamdır doğrusu, diye bağırıyordu; kimin aklına gelirdi geminin burnunu havaya kaldırıp da met dalgasından kurtulmak?

Bu misli görülmemiş yağmurdan ve met dalgasından sağ salım kurtulan Buldog, enkaz ve ölü dolu suları yararak San Marşiya'ya vardı. Yağmur San Marşiya'da da epeyi bir tahribat yapmıştı. Evlerin hemen hemen hepsinin damları çökmüştü. Fakat ahalinin asıl üzüntüsü kendileri için değildi.

Denizden yirmi mil kadar içerde Sitrüs adında beşyüz evlik küçük bir köy varmış. Bu köyü su basmış. Hem de asıl fenası köy bir vadideymiş ve tam önündeki iki tepenin arasında da büyük bir su bendi varmış. İşte San Marşiya'ya uçarak Sitrüs'ü su bastığını haber veren tayyareci, bu su bendinin de yağmurun ve taşan suların şidetinden yer yer çöktüğünü görmüş.

Tayyareci :

— Yakında yıkılacak, di-yordu; zaten ahali evlerin damlarında oturuyor. O zaman ne olacağını siz bir düşünün.

Bütün Sam Marşıya üzüntü içindeydi. Herkes Sitrüs'deki manzarayı görür gibi oluyordu: Damların üstünde oturmuş ve korku dolu ümitsiz gözlerini su bendine çevirmiş, ölüm saatını bekliyen ahali...

Okyanus Con gehirdeki işini bitirdikten sonra düşünceli düşünceli gemiye döndü. Hepsinin de neşesi kaçmıştı. Hele başmakiniş So-li bir direğe dayanmış sesiz sessiz ağlıyordu.

Okyanus Con :

— So-li, neyin var? diye sordu.

Çinli içini çekerek :

— Çok zaman evvel benim köyümü de su bastıydı, dedi. Anam, babam, kardeşlerim orda öldü. Bu biçareleri de düşününce...

So-li gene ağlamağa başladı. Bu sırada yanlarına yaklaşmış olan Dik kolunu Çinlinin omuzuna sararak:

— Ağlama So-li, dedi; ne yapalım? Elimizden ne gelir? Bu zavallıların kurtulması için bir Nuh Peygamber lâzım.

Bir Nuh peygamber! Okyanus Con'un gözlerinde garip bir şimşek çaktı.

— Nuh Peygamber! diye bağırdı; evet, Nuh peygamber lâzım!

Sonra şaşırıp kalan Dik'i sevince öptü ve son hızla gemiden inip uzaklaştı..

Biraz sonra. Sitrüs'ün felâket haberini getiren tayyareciyle karşı karşıya.

— Bana yardım etmelisin Fil, dedi; bu insanları kurtarmalıyız. Madem ki sular adamakıllı yükselmiş, bizim gemi zannedersen Sitrüs vadisine kadar gidebilir. Sen de tayyarene biner, alçaktan uça uça bana yol gösterirsin.

Fil sevinçle kaptanın ellerine sarılarak:

— Tabii yardım ederim, dedi; ah şu işi bir yapabilsek! Ama çok güç, Con.

Bent'ten gelen arkın yatağı kaya doludur. Sonra yılan gibi kıvrılır durur. O kadar tehlikeli ki!

Okyanus Con umursamadığını gösteren bir tavırla elini salladı. Hiç vakit kaybetmeden yola çıktılar.

Bentten gelen suların akışının aksi istikametine giden Bulldog çok güçlükle ilerliyordu. Arkın yatağı da hakikaten kaya doluydu. Neyse ki Fil'in tayyaresi alçaktan uçuyor ve Fil'in arkasında oturan Dik elindeki yeşil, kırmızı, beyaz bayraklarla Okyanus Con'a yol gösteriyordu.

En nihayet Sitrüs «göl»üne geldiler. Sitrüs'lülerin vaziyeti hakikaten de acınacak birşeydi. Hepsisi de dam-ların üstüne çıkıp birbirine sokulmuş, sabit nazarlarla gitgide çöken su bendine bakıyorlardı.

Buldog'dakilerin gözleri önünde, azgın sular duvarın bir parçasını sürükleyip götürdüler.

Gemiye gören Sitrüs'lülerin hayret ve sevincini ancak o kadar ümitsiz bir vaziyette kalanlar anıyabilir. Hepsisi ayağa kalkmış heyecanla ellerini sallayıp bağırsıyorlardı. Kimileri de ağlıyordu. Ömürlerinde hiç gemi görmemiş olan küçük çocuklarsa, içinde bulundukları büyük tehlikeyi unutmışlar, hayretle bu garip şeyi seyre-diyorlardı.

Geminin sandalları suya indirilmişti. Sokaktan sokağa evden eve gidip Sitrüs'lüleri alıyor ve gemiye getiriyorlardı. Olup biteni seyreden Okyanus Con gülererek:

— Veneçik sokaklarında Nuh Peygamber, dedi.

So-li gemiye gelen çocukların kucaklarındaki kedileri, köpekleri ve kümes hayvanlarını göstererek:

— Hayvanlar da tamam, diye ilâve etti.

Tam bu sırada sulara kıp-kızıl birşeyin aksettiğini farkettiller ve telâşla yukarı baktılar. Üstlerinde daireler çevirip duran tayyare alev almıştı.

Fil, arkasındaki Dik'e:

— Telâşlanma Dik, dedi; ben tayyareyi köyün öteki ucuna, insan olmyan tarafına götüreceğim, iyice alçalınca atla.

Alevler şimdi hemen hemen her taraflarını sarmıştı. Alçaldılar, alçaldılar... Fil:

— Haydi Dik! diye bağırdı.

İkisi birden suya atladılar ve damdan dama yüzerek gemiye vardılar.

So-li Dik'in boynuna sarılarak:

— Seni sağlam gördüğüm memnun oldum, küçük kuyruklu yıldız, dedi. Tayyareden atlayışını görünce bin parça olacağını sandımdı.

Şimdi - hapisanedeki mahpuslarla beraber - bütün Sitrüs ahalişi kurtarılmıştı.

Buldog, yahut artık herkesin dediği gibi *Nuhun Gemisi* kilisenin etrafında bir kavis çevirerek geldiği yoldan dönmeğe başladı.

Yola çıkalı yarım saat olmamıştı ki su bendi ta San Marşıya'dan duyulan bir gumbürtüyle çöktü ve sular kudurmuş gibi ileri atıldı.

Buldog'dakiler bir an son saatlarının geldiğini ve geminin imkânı yok buna tahammül edemeyeceğini zannettiller. Fakat sular dağların arasındaki vadilere dağılınca gene derin bir nefes aldılar.

★

San Marşıyalılar Okyanus Con'a teşekkür etmek için büyük bir tören hazırlamışlardı. San Marşıya'daki evlere yerleştirilen Sitrüs'lüler ve San Marşıya valisi nutuklar söyleyeceklerdi. Fakat böyle şeylerden hoşlanmayan Okyanus Con geceleyin gizlice demir aldı ve engine ağıldı.

Ertesi gün törenin yapılacağı yere gelen valinin eline bir kâğıt tutuşturdular. Kâğıtta şöyle yazıyordu:

«Gizlice demir aldığım için beni affedin. Daha fazla kalamam. Hava'deki sevgilimle randevum var.

Okyanus Con»

KANLI OYUN

YAZAN C. DICKSON ÇEVİREN S. ELMAN

TÜRKİYE YAYINEVİNİN
POLİS ROMANLARI
SERİSİNDEN: 7

YAZAN :

CARTER DICKSON

ÇEVİREN :

SEDAT ELMAN

Serimizin 7 nci kitabıdır. Her sahifesini büyük bir merak ve heyecanla okuyacağınız bu roman 202 sayfa 125 kuruştur.

YAZAN :

CARTER DICKSON

ÇEVİREN :

SEDAT ELMAN

Serimizin 8 nci kitabıdır. Diğerleri kadar kuvvetli ve meraklıdır. Mevzuu çok orijinal olan bu kitap 178 sayfa 125 kuruştur.

ÖLÜM FİLM ÇEVİLİYOR

YAZAN C. DICKSON ÇEVİREN S. ELMAN

TÜRKİYE YAYINEVİNİN
POLİS ROMANLARI
SERİSİNDEN: 8

